

Curierul Adventist

Organ al Culturii Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Nr. 2

Martie — Aprilie 1987

Anul LXV

Scumpi frați și stimate surori :
Iubiți conlucrători :

„Și avem cuvîntul proorociei făcut și mai tare la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre“ (2 Petru 1,19).

Darul profetic este unul dintre cele mai deosebite daruri pe care Dumnezeu le-a dat bisericii Sale. Putem spune că el este imediat după darul suprem pe care Dumnezeu l-a făcut în Fiul Său (Ioan 3,16) și de asemenea, după darul Duhului Sfînt, pe care El l-a dăruit bisericii după înălțarea Sa la Tatăl (Luca 24,49 ; Fapte 1,8,2).

Influența profundă a profețiilor Bibliei asupra vieții celor credincioși, ca și asupra bisericii... trece dincolo de frămîntările veacurilor. Darul profeției constituie semnul de identificare al bisericii rămășiței și a fost manifestat în chemarea și lucrarea servei Domnului. Scrierile ei sînt un izvor al adevărului plin de autoritate, care aduce bisericii mîngiere, călăuzire, învățătură și sfaturi de îndreptare. Ele fac de asemenea clar faptul că Biblia este standardul după care orice învățătură și experiență trebuie testată (Ioel 2,28.29 ; Fapte 2,14-21 ; Evrei 1,1-3 ; Apoc. 12,17 ; 19,10).

„Dumnezeu are o biserică pe pămînt care este chemată să înalțe Legea lui Dumnezeu călcată în picioare și să prezinte lumii pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Biserica este depozitarul bogăției harului lui Hristos, și prin biserică se va manifesta pe deplin iubirea lui Dumnezeu față de lumea care trebuie să fie luminată de slava ei“.

„Biserica, așa slabă și plină de defecte, avînd nevoie să fie muștrată, avertizată și sfătuită, este singurul obiect de pe pămînt asupra căruia Domnul Hristos Își îndreaptă suprema grijă“.

„Rugăciunea Domnului Hristos ca biserica Sa să fie una, așa cum El și Tatăl Său sînt una, va fi în cele din urmă ascultată. Darurile bogate ale Duhului Sfînt vor fi date, și prin manifestarea lor constantă în mijlocul poporului lui Dumnezeu, acesta va deveni martor în această lume pentru puterea lui Dumnezeu de mîntuire a tuturor celor ce cred“.

„Există numai o singură biserică în lume care stă în prezent la spîrtură, ridicînd bariere împotriva păcatului și zidind vechile ziduri lăsate în paragină ; și orice om care atrage atenția lumii sau a altor denominațiuni asu-

pra acestei biserici denunțînd-o ca fiind Babilon, înseamnă că face lucrarea mină în mină cu acela care este piritorul fraților — Satana“.

„Este oare posibil ca să se ridice dintre noi oameni care vorbesc lucruri înșelătoare, perverse și care dau glas chiar sentimentelor pe care Satana le-a semănat în lume cu privire la aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus ? Nu este oare destulă lucrare de făcut, care să satisfacă 'zelul' unora ca aceștia, prezentînd adevărul celor care sînt în necunoștință și 'întuneric' în loc de a vorbi de rău pe frați, dezgolindu-și astfel otrava urii din inima lor ?“

„Aceia care sînt într-o măsură oarecare conștienți de lupta spirituală împotriva 'duhurilor răutății' nu vor întoarce niciodată 'armele' lor împotriva bisericii...“

„Aceia care încep să vestească o solie pe propria lor răspundere, care, în timp ce pretînd a fi învățați și conduși de Dumnezeu, fac din activitatea lor lucrarea specială de a rupe și dărîma ceea ce Dumnezeu a zidit ani de zile, nu fac nici voia și nici lucrarea lui Dumnezeu. Să se știe că astfel de oameni sînt de partea marelui amăgitor. Nu-i credeți. Ei se alătură totdeauna vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai adevărului de pe pămînt. Ei vor vorbi împotriva lucrării slujitorilor lui Dumnezeu. Îndepărtați-vă de unii ca aceștia, nu aveți nici un fel de legătură cu ei sau cu solia lor, indiferent cît de mult vor cita ei din Mărturii, căutînd să se ascundă după ele. Nu-i primiți, căci Dumnezeu nu le-a dat să facă o asemenea lucrare“.

„Domnul are instrumentele Sale, slujitorii Săi chemați și o biserică care a trăit și lucrat în timpuri de necaz și întunecime. Domnul Hristos iubește biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, și El o va reimprospăta, o va înobilă și o va înălța, astfel încît ea să stea tare în mijlocul influențelor corupte ale păcatului. Oameni chemați de Dumnezeu au fost aleși să vegheze cu gelozie și cu perseverență trează, ca biserica să nu fie întinată de înșelăciunile și lucrarea celui rău, ci ea să contribuie în lume la promovarea slavei lui Dumnezeu între oameni“ (T.M. 49-53).

Spiritul Profetic este în adevăr expresia lucrării Duhului Sfînt în forma ei cea mai deplină și mai plină de activitate. De aceea apostolul Petru, acest extraordinar bărbat al credinței și slujirii, rostea prin inspirație divină :

„Și avem cuvîntul proorociei făcut și mai tare ; LA CARE BINE FACEȚI CĂ LUAȚI AMINTE“.

Anul internațional al locuințelor pentru cei fără adăpost

„Adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost”

Isaia 58,7

Organizația Națiunilor Unite a adoptat hotărârea prin care anul 1987 să fie declarat anul internațional al locuințelor pentru cei fără adăpost. Socotim că acest an este o ocazie binevenită ca omenirea să-și amintească de acei semeni care sint privați de un drept elementar, acela de a trăi în condiții decente.

Această situație se reflectă și în mesajul puternic ce se găsește în cartea prorocului Isaia în cap. 58,7 privitor la acei locuitori ai planetei care asemenea Mîntuitorului nostru Isus Hristos n-au unde să-și plece capul. În favoarea acestora solia divină glăsuiește așa: „adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost”. În ciuda trecerii timpului și a cuceririlor științei din ultimul secol, o mare parte a omenirii suferă de o lipsă cronică de locuințe.

În pragul mileniului al treilea, omenirea nu are numai motive de satisfacție, căci într-o măsură destul de mare cuceririle geniului uman sint umbrite de nerealizări

dureroase în planurile cele mai apropiate de condiția umană.

Anul acesta populația globului va ajunge să numere 5 miliarde de suflete. Dintre aceștia, un miliard nu pot vedea deasupra lor decît cerul liber. În America Latină sint 20 milioane de copii și tot atîția adulți care nu au unde să doarmă. În Asia și Africa această cifră este de 2—3 ori mai mare. Între țările industrializate care au propriile recorduri la acest capitol, Statele Unite se află de departe pe primul loc cu 3,5 milioane de persoane fără locuință în majoritatea oameni de culoare. Și în Franța numărul celor care nu pot dormi altundeva decît sub cerul liber se apropie de o jumătate de milion.

Problema locuințelor rămîne pentru multe țări din lumea a treia cît și pentru unele dintre țările în curs de dezvoltare, o sarcină cu termen de rezolvare foarte îndepărtat. O vizită în marile orașe ale Occidentului cît și ale Asiei și Africii va oferi priveliștea cutremurătoare a periferiilor și cartierelor cu locuințe insalubre, cu o promiscuitate dezgustătoare, cu condiții de locuit care amintesc de secolele evului întunecat. Bidonvurile sint o priveliște obișnuită în urbanistica marilor metropole ale lumii capitaliste. Urmarea unor asemenea stări de lucruri este, în mod normal, un nivel de viață scăzut, o atmosferă poluată, lipsa celor mai elementare condiții de igienă și salubritate și în consecință proliferarea bolilor și a tot felul de infecții.

În sfaturile inspirate date nouă prin prorocul bisericicii advente se găsesc și sugestii în legătură cu o bună locuință ca o condiție a unei sănătăți bune. Iată cîteva gînduri: „Cînd se zidesc case fie pentru scopuri publice, fie pentru locuințe, ar trebui să se ia măsuri pentru a li se inlesni o ventilație bună și lumină din belșug de la soare... Pe cît este cu putință, casele în care urmează să locuiască oamenii, să fie așezate pe locuri mai înălțate și de unde apele se pot scurge ușor. În felul acesta se va asigura de la început un loc uscat și va feri pe oameni de bolile aduse de umezeală și de miasme... Cînd se clădesc case este cu deosebire important să se asigure deplină aerisire și lumină clară din belșug. Să se caute a se asigura un curent de aer și lumină din destul în oricare din încăperile casei... Nici o încăpere nu este potrivită ca dormitor, dacă nu poate fi deschisă larg în fiecare zi pentru aer și lumină de la soare.

Dacă vreți ca locuințele voastre să fie sîlașul sănătății și al fericirii, atunci să le așezați mai sus

de miasmele și de ceața bălților și să lăsați să intre fără piedică aerul și soarele aducătoare de sănătate ale cerului. Nu mai întrebuințați perdele grele, deschideți ferestrele și obloanele, nu lăsați nici un fel de plantă agățătoare să umbrească ferestrele oricît de frumoase ar fi ele și nu lăsați ca vreun pom să fie atît de aproape de casă, încît să împiedice lumina soarelui. Se poate că razele soarelui vor decolora draperiile, covorele și vor strica ramele tablourilor, dar vor aduce o îmbujorare sănătoasă în obrazul copiilor”. (D. V. pag. 194—196).

În țara noastră, conducerea de stat a dat atenție cu totul deosebită problemelor legate de sănătatea oamenilor, cît și de condițiile de locuit. Puțini sint aceia care își mai aduc aminte de cartierele mărginașe ale orașelor formate din maghernițe și cocioabe insalubre în care în adevăr domnea mizeria și lipsa condițiilor celor mai elementare de igienă. Nu e de mirare că mortalitatea infantilă ca și mortalitatea în general atinsese un nivel alarmant.

Un vast program de construcții de locuințe a fost conceput și pus în aplicare în toate localitățile patriei noastre. În adevăr, întreaga țară este un șantier imens, prin care se dă o nouă față atît orașelor cît și satelor. Blocuri de locuințe confortabile și sănătoase constituie un peisaj obișnuit pe tot cuprinsul țării.

Vechile cartiere au dispărut aproape cu totul. Construirea de case individuale în mediu rural, cu instalație de apă, lumină electrică și în multe locuri cu gaze naturale a dat o nouă funcționalitate locuințelor. Marea majoritate a caselor din mediul rural au fost refăcute după regulile sănătoase și cu aspect modern și civilizate.

Consultînd anuarul statistic pe anul 1986, am găsit o situație impresionantă redată în cifre referitor la acest domeniu, iar cifrele și datele au un conținut de realitate verificabilă pretutindeni pe meleagurile țării, de la Darabani, la Giurgiu sau de la Stanța la Satu Mare. Între anii 1951—1984 s-au construit pe tot cuprinsul țării prin toate posibilitățile oferite în acest scop, 5.251.282 de locuințe iar în anul 1985, ultimul an prins în datele statistice, au fost realizate 105.610 locuințe.

Ne dăm seama și din punct de vedere al cifrelor de marele efort care se face în patria noastră pentru ca nimeni să nu fie fără adăpost, ci un cămin, o atmosferă plăcută.

Putem spune deci că inițiativa O.N.U. de a consacra acest an celor fără adăpost, este o trăsătură umanitară de împreună simțire care poate duce la rezolvarea multor situații grele în lume.

Pastor Nelu Dumitrescu
Secretar Uniune

DIN CUPRINS

● De la inimă, la inimă	2
● Anul internațional al locuințelor pentru cei fără adăpost	3
● Teologia hirotonirii II-Natura Bisericii	4
● Aderăvatul profet	6
● De la Sabat la duminică	10
● Fii o pildă	11
● Jerffa laudei	12
● Valoarea spirituală a întreprinderii solii ingeresti	13
● Gînduri în umbra crucii	16
● Realizări	16
● Alegerea tovarășului de viață	17
● Iată semănătorul a ieșit să semene	18
● Neprihănirea prin credință	19
● În memoriam	23
● Sfirșit de cale	23

Natura bisericii

„A aparține Bisericii lui Dumnezeu este un privilegiu unic și plin de satisfacții sufletești. Planul divin este să adune un popor din colțurile îndepărtate ale pământului pentru a-l uni într-un trup, trupul lui Hristos, Biserica, căreia El îi este capul. Toți cei care sînt copii ai lui Dumnezeu în Isus Hristos sînt membri ai acestui trup și în această relație ei se pot bucura de părtășie unul cu altul și de asemenea părtășie cu Domnul și Învățătorul lor.”

Aceștia sînt termenii în care Manualul Bisericii A.Z.S. introduce subiectul despre Biserica lui Dumnezeu¹. În ce măsură aceasta se apropie de o definiție a subiectului păreriile pot diferi. Într-adevăr, nu există nici o definiție oficială Adventistă de Ziua a Șaptea care să aibă pretenția de autoritate. Folosirea cuvintului Biserica în Manualul Comunității nu este o încercare de a ne oferi niște explicații abstracte. Mai degrabă noi trebuie să mergem înapoi în realitatea istorică a Noului Testament, ca Biserica, comunitatea religioasă care, sub puterea Duhului Sfînt, recunoștea pe Isus din Nazaret ca Domn.

Însăși folosirea cuvintului grecesc *ekklesia* pentru a desemna glorioasă realitate de care aparțineau primii creștini pare să sugereze că ei aveau o concepție a sensului acestui termen. Desigur, acesta nu era un termen nou. Folosit pentru adunările populare în guvernarea statelor-cetăți grecești, el a luat un sens religios în LXX ca „adunarea” lui Israel, poporul iudeu teocratic. Aceasta trebuie să fi fost una din ideile dominante ale Bisericii creștine primare cînd ea folosește cuvîntul *ekklesia*. Ea se considera pe sine ca fiind „Israelul lui Dumnezeu” (Gal. 6,16), adevărata continuatoare a aleșilor lui Dumnezeu. Aceia care trăiau în totul prin credință în Dumnezeu deși biologic nu erau descendenți din Avraam ca „copii ai cărnii”, deveniseră descendenții spirituali ai lui Avraam, „copiii-făgăduinței”².

Lucrarea specială a lui Dumnezeu pentru mintuirea omenirii căzute și începuturile Bisericii Sale sînt legate una de alta în relatarea legămîntului pe care El l-a încheiat cu Avraam, slujitorul Său (vezi Gen. 17). Tocmai prin acest legămînt cu Avraam și cu urmașii săi Israel a fost adus într-o legătură specială cu Iehova, diferită de relația existentă între Dumnezeu și cei păgîni. Dumnezeu era încă Dumnezeu celor netăiași împrejur, dar El era Dumnezeu lui Israel într-un înțeles unic și deosebit. Religia biblică este în mod clar o religie a legămîntului. În cazul lui Israel acesta își găsește exprimarea clasică în Ex. 19,3-6 :

„Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicînd : 'Așa să vorbești casei lui Iacov, și să spui copiilor lui Israel : Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legămîntul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pămîntul este al Meu ; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfînt.' Aceștia sînt cuvintele pe care le veți spune copiilor lui Israel”.

În acest pasaj sîntem confrunțați cu noțiunea biblică de Biserică, misiunea și datoria ei. Dumnezeu a ales pe Israel pentru mintuire, mintuire nu doar pentru descendenții lui Avraam, ci mintuire pentru lumea întreagă. Israel trebuie să fie o împărăție de preoți a căror datorie este să împărtășească cunoașterea de Dumnezeu întregii omeniri. Această națiune preoțească, Biserica Exodului și a Torei, este

de fapt lumina care să lumineze pe toți oamenii (Is. 43,10 ; Zah. 8,23). Cînd el a terminat de citit poruncile lui Dumnezeu și poporul a răspuns : „Vom face și vom asculta tot ce a spus Domnul” (Ex. 24,7). Moise a pecetluit legămîntul stropind singele jertfelor de animale asupra poporului și a declarat : „Iată singele legămîntului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte”. (Ex. 24,8).

Ideea de continuitate

Primii creștini au susținut că sînt o continuare a lui Israel, poporul pe care Dumnezeu îl alesese înaintea venirii lui Isus. Chiar de la început ei au înțeles existența lor de creștini în perspectiva profețiilor mesianice ale Vechiului Testament, prezise și împlinite. Aceasta implică o teologie a istoriei foarte bine definită : „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile” (Evr. 1,1,2). Zilele așteptării se încheiaseră. Ziua Domnului venise. Dar pentru toți noul legămînt deschis de Domnul Hristos și pecetluit de Duhul Sfînt la Cincizecime nu era decît legămîntul din vechime, refăcut, împlinit, concentrat și reinnoit. Biserica creștină se identifica în mod clar pe sine cu adevăratul Israel al lui Dumnezeu, căruia ea îi era rămășița.

Această curajoasă reinterpretare a Planului de Mintuire descoperit în Vechiul Testament este îndeosebi rezultatul declarației chiar a Domnului Isus că viața și moartea Sa erau împlinirea profețiilor Vechiului Testament și mai mult decît atît, a întregului sistem de jertfe levitic. „Și le-a zis : 'Acesta este singele Meu, singele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulți'”. (Marcu 14,24). Expresia „singeleg legămîntului” apare ca luată direct din Ex. 24,8. După relatarea lui Pavel, Isus a declarat : „Acest pahar este legămîntul cel nou în singele Meu” (1 Cor. 11,25), o referire explicită la profeția lui Ieremia cu privire la ziua cînd Domnul avea să facă un legămînt nou cu casa lui Israel și casa lui Iuda (vezi Ier. 31,31-33).

În Noul Testament Biserica lui Isus Hristos este descrisă ca noul Israel întemeiat pe legămîntul în singele lui Mesia. Biserica creștină este moștenitoarea privilegiilor spirituale și a datoriei care au aparținut Israelului din vechime. Petru, avînd fără îndoială în minte Ex. 19, putea scrie : „Voi însă sînteți o semînție, aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată ; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sînteți poporul lui Dumnezeu”. (1 Petru 2,9,10).

O adunare chemată laolaltă de Dumnezeu

Nu există nici o altă cale, în afară de credință, pentru a afirma existența reală și natura bisericii. Numai credința poate declara că anumite fapte sînt rezultatul unei intervenții divine și, simbolizînd prezența lui Dumnezeu, constituie o realitate specifică care este numită biserică. În afara credinței, biserica este doar o asociație întemeiată pe anumite instincte sociale sau impulsuri de afecțiune reciprocă sau alte moduri de atracție naturală care adună pe oameni și-i unesc.

Biserica este, sociologic vorbind, o realitate, o societate umană, desigur temporală, vizibilă și încă „în lume”, și în acest sens ea este comparabilă cu alte grupări umane. Dar ea este mai mult decît o comunitate umană, pentru că ea este înaintea de toate

o adunare de oameni chemați laolaltă de Dumnezeu. Aceia pe care îi grupează ea sînt credincioși, oameni care au răspuns chemării lui Dumnezeu, cu care El reinnoiește o legătură de legămint, părășia originală de tată-fiu. Cel ce atrage și adună este Domnul, Hristos locuind în credincios, „altoindu-l” în Sine pentru a-l face părăș la toate bogățiile Sale. Această legătură unică prin care Hristos Se unește cu credinciosul și credinciosul cu El exprimă convingerile bisericii creștine primare că biserica depășește cu mult dimensiunile unei societăți strict umane. Există, credem noi, alături elementul divin, obiectiv, și dimensiunea omenească, subiectivă, și amîndouă trebuie să fie recunoscute. Amîndouă converg în a ne da o corectă înțelegere a viziunii Noului Testament despre biserică.

Simboluri ale bisericii

Legătura inseparabilă dintre Hristos și biserică este în mod convingător transmisă cititorului creștin prin diferitele imagini folosite în Biblie. Astfel, biserica este în mod variat descrisă, între altele ca o turmă, o clădire, și o mireasă, și de asemenea ca trupul lui Hristos.

Primul simbol, imaginea pastorală a turmei al cărei „Păstor bun” este Hristos (Ioan 10,1-16; Luca 12,32)³, are încă o semnificație directă într-o eră a industrializării. Ea ne reamintește că ucenicii lui Hristos sînt indivizi cu o viață proprie, distinctă, fiecare avînd nevoie de grija și protecția păstorului, pe care ei le pot avea numai cînd se unesc cu Hristos și Îl urmează.

Cînd Noul Testament descrie biserica asemănînd-o cu „casa lui Dumnezeu, fiind zidită pe temelia apostoilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfînt în Domnul”. (Ef. 2,19-21)⁴, nu poate fi nici o îndoială cu privire la semnificația metaforei. Biserica trebuie să fie, într-un mod unic, semnul prezenței lui Dumnezeu în istorie. Lucrînd continuu la construirea ei — căci ea nu va fi niciodată terminată pe pămînt pînă ce scopul final al lui Dumnezeu nu va fi împlinit — Domnul Hristos o păstrează unită și o modelează.

Puține simboluri pot depăși metafora mireasă-mire care ilustrează în mod așa de potrivit adevărata relație dintre Hristos și ekklesia Sa în Ef. 5,12-33. În mod natural expresia aduce în minte legătura intimă a căsătoriei atît de des folosită în Vechiul Testament pentru a reprezenta legătura de legămint care există între Dumnezeu și poporul Său⁵ și pe care Domnul Isus a adoptat-o cînd S-a referit la Sine ca Mirele. (Marcu 2,20). Aceasta scoate în evidență iubirea Domnului Hristos pentru biserica Sa, iubirea Celui ce S-a jertfit pentru poporul Său, așa ca ei să poată deveni „un trup” cu El. De importanță cel puțin egală sînt, pe de altă parte, consecințele de ascultare, curăție și iubire împărtășită pe care mireasa Domnului Hristos trebuie să le aibă. Supusă întru totul și necondiționat Domnului ei, biserica își are ca unic sprijin pe Domnul Hristos.

Totuși, probabil că concepția despre biserică ca trup al lui Hristos mai mult decît oricare alt simbol — exprimă gradul în care Domnul Hristos umple ekklesia Sa cu bogățiile slavei Sale (Ef. 1,18-23)⁶. El împarte continuu în trupul Său darurile slujirii pentru ca, pentru ei să poată reflecta trăsăturile Sale de caracter în viețile lor și să împlinească planurile Sale de har (Ef. 4,11-16). Hristos este capul bisericii în aceea că El este izvorul ei de hranire, creștere, călăuzire și unitate. Deoarece Hristos este spiritul vital, viața bisericii, toți membrii trebuie să fie modelați după El pînă cînd Hristos ia chip în ei (Gal. 4,19). Nu este loc pentru despărțire sau schismă, pen-

tru că este „un trup” (Col. 3,15) căruia toți credincioșii îi sînt membre.

Aceste diferite simboluri avînd ca scop edificarea comunității creștine arată că pentru scriitorii Noului Testament nu poate fi despărțită de Hristos așa cum Hristos nu poate fi despărțit de Dumnezeu.

Biserica și Duhul Sfînt

În afară de Hristos, ekklesia creștină incetează să mai existe ca biserică adevărată în vreun sens oarecare. De asemenea ea nu poate exista fără Duhul Sfînt. Prezența activă a Duhului nu este mai puțin esențială pentru viața bisericii decît este continua prezență a lui Hristos. Însăși credința care caracterizează pe credincios este, arată Noul Testament, o lucrare sau un dar al Duhului: „Nimeni nu poate zice: 'Isus este Domnul' decît prin Duhul Sfînt” (1 Cor. 12,3). Așa cum a făgăduit Domnul, Duhul avea „să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16,13). Fără prezența și lucrarea Duhului Sfînt biserica este de neconceput.

Caracterul inseparabil al bisericii și al Duhului Sfînt este exprimat cu deosebită forță în evenimentul Cincizecimii. Ziua care a marcat constituirea propriu-zisă a bisericii a fost de asemenea și ziua în care ucenicii „s-au umplut de Duhul Sfînt”, cînd Duhul a fost revărsat peste ei (Fapte 2,4). Nu înseamnă că în timpurile precreștine nu fuseseră martori ai lucrării Duhului Sfînt, dar atît mărturia lui Isus, cît și convingerea ucenicilor ne spun în Noul Testament că în acea zi a început un nou fel de viață, care este darul Duhului (Ioan 14,16,17). Aceasta a fost o adevărată confruntare a omului cu Duhul divin.

Lucrarea Duhului, așa cum s-a făcut în comunitatea creștină, este de o mare însemnătate pentru biserică. Fiind o Persoană, El are cu noi relații personale. Deoarece lucrarea Sa este o consecință a întrupării, El iluminează mintea omului și îl face în stare să recunoască prezența lui Isus. Prin El, Hristos nu mai este o Figură a trecutului, iar cunoștința noastră despre El nu mai este doar o informație biografică, ci o părășie profundă și cu adevărat personală, o relație dintre persoană și persoană. Hristos vine la noi zilnic în Duhul Sfînt care ne cheamă nu numai la credință, ci și la ucenicie. „Călăuziți de Duhul lui Dumnezeu” (Rom. 8,14) într-o legătură de Tată-fiu cu Dumnezeu, noi sîntem de asemenea chemați să alcătuim un singur trup al lui Hristos (Col. 3,15) unde noi sîntem părăși la koinonia lui Hristos și a Spiritului Sfînt⁷. Toemai în această unitate de gîndire și concepție viața credinciosului umplut de Duhul poartă „roada Duhului” care, după apostol, este „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor” (Gal. 5,22,23).

Pe lîngă aceste atribute ale vieții creștine care sînt „roada” Duhului care lucrează în toți cei care sînt conduși de El, sînt darurile spirituale, sau charismata, care sînt date anumitor membri ai bisericii în grade diferite, pînă la sfîrșitul timpului. Acestea sînt calități și puteri speciale împărtășite credinciosului pentru slujirea bisericii (Rom. 12,6-8). Ele au fost acordate Bisericii cînd Isus S-a înălțat la cer (Ef. 4,8-14). Descrise ca fiind date de Hristos (v. 11), credem de asemenea că ele sînt împărțite de Duhul așa cum consideră El că este necesar (1 Cor. 12,11) în scopul îndreptării și unirii sfinților, ca și pentru pregătirea Bisericii în vederea venirii Domnului ei.

RAOUL DEDEREN

Adevăratul profet

„Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cereți duhurile, dacă sînt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci minciñoși“.

„Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu“;

„și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărei venire ați auzit. El chiar este în lume acum“. (1 Ioan 4,1-3).

Ioan, ucenicul iubit, subliniază aici un element de bază aflat în soliiile unui profet. Acest element, mărturisirea și vestirea divinului Hristos care a venit pe pămînt în trup omenesc — constituie sigiliul autenticității și chemării profetului. Fără aceasta „profetul“ nu poate aștepta de la noi să-i acordăm încrederea noastră. De aceea, noi trebuie să punem la probă duhurile. Noi trebuie să ne punem întrebarea... „Se identifică oare profetul cu Isus Hristos și-L acceptă el ca Fiu al lui Dumnezeu?“

De mai bine de un veac și un sfert, Adventiștii de Ziua a Șaptea au aplicat testele la care supune Biblia un adevărat profet, vieții și învățăturilor Elenei G. White. Ei au făcut acest lucru în patru compartimente distincte:

1. — Mărturiei hristologice (1 Ioan 4,1-3);
2. — Roadele darurilor spirituale (Mat. 7,15-20);
3. — Armonizării cu Sfînta Scriptură (Is. 8,20);
4. — Împlinirii celor profetizate (Ier. 8,20).

O subliniere deosebită a fost pusă asupra ultimelor trei elemente. În ceea ce urmează ne propunem să ne ocupăm de primul element sau compartiment și anume în ceea ce privește mărturisirea hristologică. Pe bună dreptate ne putem pune întrebarea: Ce impact a avut raportul biblic cu privire la întruparea și întregul scop al vieții și lucrării Domnului Hristos asupra servei Domnului?

Pentru început, să cităm următoarea declarație a sa: „Hristos este

creștinism. Aceasta este sinonim cu slavă lui Dumnezeu în ceruri, și pe pămînt pace, iar între oameni bună învoire. Aceasta înseamnă aducerea la îndeplinire a planurilor lui Dumnezeu“. (GW 282,283).

Planul lui Dumnezeu din veșnicie este acela de a salva neamul omenesc căzut. El a cerut să-și îmbrace natura Sa divină de Fiu al lui Dumnezeu într-un corp omenesc. Cînd îngerii au cîntat: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“ (Luca 2,14), acest scop a fost împlinit. Domnul Hristos a venit „în trup“, așa cum raportează Ioan. La Betleem divinitatea a îmbrățișat natura umană. Într-un corp omenesc real, Domnul Isus Hristos a trăit în mod biruitor, făcînd posibil pentru neamul omenesc, pentru cei care cred în El ca Domn și Mîntuitor, să învingă puterea păcatului și să trăiască o viață de biruitor.

Întruparea Domnului Hristos a îndeplinit două obiective deosebit de importante:

1). Ea a demonstrat că natura umană, unită cu divinitatea, nu trăiește în păcat, ci într-o credincioasă ascultare de Dumnezeu;

2). Ea a făcut posibil ca Domnul Hristos să moară pentru păcatele lumii. Deoarece divinitatea este nemuritoare și deci nu putea muri, a fost necesar un trup omenesc, muritor, făcînd astfel ca moartea Lui să fie posibilă.

Adînc impresionați și schimbați în inima și viața lor de către aceste realități, scriitorii inspirați ai Noului Testament au făcut din Domnul Hristos activitatea supremă a vieții și învățăturilor lor. Același lucru l-a lăcut și E. G. White, serva Domnului. În indexul scrierilor sale sub cuvîntul „Hristos“ sînt mai bine de 87 de pagini de referințe, toate cu privire la Domnul Hristos Cel întrupat, Cel fără păcat și care Și-a dat viața pentru păcatele oamenilor. Aici se află un adevărat ospăț cu mese pline de Piinea Vieții ce vine din ceruri.

Serva Domnului dezvoltă însemnătatea declarației sale ce spune că „Domnul Hristos este egal creștinism“. Ea scria: „Temelia creștinismului este Hristos, neprihănirea noastră“. (5 T 725). Ce trebuie să înțelegem prin aceasta? Ea explică

acest lucru spunînd că „neprihănirea înseamnă sfințenie, înseamnă asemănarea cu Dumnezeu și Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4,16). Este conformare față de Legea lui Dumnezeu, căci „toate poruncile Tale sînt drepte“ (Rom. 13,10). Neprihănirea este iubire, iar iubirea este lumina și viața lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu este întrupată în Isus Hristos. Primim neprihănirea, primindu-L pe El“ (MB 18).

Temelia creștinismului este „Hristos neprihănirea noastră“. În caracterul plăcut al iubitului Fiu al lui Dumnezeu vedem reflectată suma și substanța creștinismului. Și aceeași iubire trebuie să se dea pe față în viața și învățăturile adevăraților profeti.

Serva Domnului a văzut iubirea lui Dumnezeu manifestată în fiecare aspect al vieții și slujirii (lucrării) Domnului Hristos. Adesea în timp ce contempla viziunile pe care le primea din partea lui Dumnezeu, ea era copleșită și exclama: „O, cît Îl iubesc! O, cît Îl iubesc!“ Ea L-a primit ca Domn și Mîntuitor personal, iar iubirea Lui iradia prin viața, ca și prin scrierile ei.

În cartea „Calea către Hristos“ serva Domnului dă următorul sfat: „Să lăsăm ca mintea să se ocupe cu iubirea Lui, cu frumusețea și desăvîrșirea caracterului Său. Isus Hristos în lepădarea Sa de Sine, Isus Hristos în umilința Sa, Isus Hristos în iubirea Sa fără egal — iată subiectul meditației sufletului nostru. Căci numai iubindu-L, numai copiindu-L, numai depinzînd cu totul de El, numai așa putem fi transformați spre a fi asemenea Lui“ (SC 70-71).

În divinitatea și pre existența Domnului Hristos, în întruparea, în viața Sa fără păcat, în jertfa Sa ispașitoare pe crucea Golgotei, în învierea Sa, în înălțarea Sa în slavă, în lucrarea de mijlocire a preoției Sale în Sanctuarul ceresc, în a doua Sa venire — în toate aceste lucrări minunate și în toate aceste taine, serva Domnului, E. G. White, a văzut iubirea divină la lucru. În aceasta cred eu că rezidă dovada autenticității sale ca mesager profetic.

Îmi place să gîndesc la aceste opt aspecte — amintite mai sus — ale vieții Domnului Hristos, și care se aseamănă cu o scară întinsă între cer și pămînt. Noi urcăm această scară, care este Hristos (Ioan 1,51), pentru a putea ajunge în slavă.

Serva Domnului ne reamintește că: „Dacă scara ar fi avut lipsă o singură treaptă și deci nu putea să ajungă pînă la pămînt, am fi fost

pierduți. Dar Domnul Hristos ne găsește acolo unde sintem. El a îmbrăcat natura noastră și a biruit pentru ca noi, luînd sau fiind îmbrăcați cu natura Sa să putem fi biruitori. Făcut 'într-o fire asemănătoare cu a păcatului' (Rom. 8,3), El a trăit o viață lipsită de păcat. Acum, prin divinitatea Sa El Se prinde de tronul cerului, în timp ce prin natura Sa omenească, El a ajuns pînă la noi. El ne cheamă ca prin credința în El să ajungem la slava caracterului lui Dumnezeu" (DA 311-312). Să pășim deci și să începem să urcăm această scară.

1. — PREEXISTENȚA DOMNULUI HRISTOS. Primele aspecte ale problemei de care dorim să ne ocupăm sînt „DIVINITATEA ȘI PREEXISTENȚA” Domnului Hristos. Deoarece pre existența este posibilă numai la divinitul Creator, noi vedem și înțelegem pe Domnul Hristos în pre existența Sa, ca fiind Dumnezeu adevărat.

„În Hristos este viața, o viață originală, neîmpărțită și nederivată. 'Cine are pe Fiul are Viața'. (Ioan 5,12). Divinitatea Domnului Hristos este asigurarea credinciosului pentru viața veșnică” (Idem 530).

Nici Augustin, nici Luther, nici Calvin, Wesley sau altcineva, n-au scris mai clar sau cu o mai mare convingere despre pre existența divinitului Isus Hristos, așa cum a făcut-o solul lui Dumnezeu din zilele din urmă.

Fie ca mintea și inima noastră să fie mișcate de următoarele cuvinte ale Spiritului Profetic: „Domnul Hristos a fost în mod esențial Dumnezeu și anume în sensul cel mai înalt al cuvîntului. Din veșnicie El a fost cu Dumnezeu, Dumnezeu peste toate, binecuvîntat pentru totdeauna. Domnul Isus Hristos, divinitul Fiu al lui Dumnezeu a existat din veșnicie, ca o persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl. El a fost Slava fără egal a cerului. El a fost Conducătorul inteligențelor cerești și a primit închinarea îngerilor ca un drept ce i se cuvenea”.

„El a fost egal cu Dumnezeu, Infinit și Atotputernic” (The Faith I Live By, pag. 46).

Astfel, Domnul Hristos este unica persoană care a trăit cîndva în lumea noastră, care există în toate cele trei timpuri, trecut, prezent și viitor. Toți marii bărbați ai lumii și toate marile femei au trăit numai în lumea contemporană lor sau în lumea timpului lor. Domnul Hristos a trăit în timpul fiecăruia dintre ei și chiar înainte de existența vreunuia dintre ei și trăiește și acum, în timp ce toți cei amintiți sînt morți. El este singurul Om care este înveșmîntat în aura veșniciei. El este Cuvîntul lui Dumnezeu făcut trup (Ioan 1,1-3,14). Fiul fecioarei este chiar Dumnezeu veșnic și preexistent.

2. — ISUS HRISTOS ÎN TRUP. — Prin prevederea plină de îndurare a întrupării Domnului Hristos, divinitatea a putut lua natura umană la sînul Său. Neamul omenesc putea fi îmbrățișat de Dumnezeu și putea în acest fel să fie înălțat la o poziție de acceptare a Dumnezeului Cel Atotputernic, de care fusese despărțit de păcat. În timp ce crucea Domnului Hristos reprezintă înălțarea la care iubirea lui Dumnezeu s-a ridicat, întruparea Lui mărturisește despre adîncimile la care marea Sa iubire a coborît pentru a salva neamul omenesc.

Serva Domnului ne spune că „natura omenească a Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Ea este lanțul de aur ce leagă sufletele noastre de Isus Hristos, și prin Hristos, de Dumnezeu. Această trebuie să fie studiul nostru. Domnul Hristos a fost un Om adevărat” (I SM 244).

Ori de cîte ori studiem subiectul întrupării Domnului Hristos ar trebui să avem în minte un fapt central și anume, că Isus Hristos a trăit biruitor într-un corp omenesc real — trup ce purta urmările căderii, dar nu corupt.

În pustia ispitirii, natura umană a Domnului Hristos a fost aceea care a fost pusă la probă. „Domnul nostru a fost ispitit așa cum este ispitit omul. El a fost capabil să Se supună ispitelor așa cum sînt supuse ființele omenești. Natura Sa mărginită (natura umană) era curată și fără pată, iar natura divină care L-a făcut să spună lui Filip, 'Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl', de asemenea, n-a fost umanizată; și nici natura umană n-a fost îndumnezeită prin contopirea sau unirea celor două naturi. Fiecare și-a menținut caracterul și proprietățile esențiale.

„Dar în această problemă noi nu trebuie să ajungem acolo — în ideile noastre umane și pămîntești, și în ideile noastre pervertite — încît să gîndim că atitudinea Domnului Hristos de a Se supune ispitelor lui Satana a degradat natura Sa umană și că El a posedat aceleași înclinații păcătoase și corupte ca ale omului”.

„Natura divină, combinată cu cea umană, L-a făcut în stare să se Supună ispitelor lui Satana. Aici proba la care a fost supus Domnul Hristos a fost cu mult mai mare decît aceea la care au fost supuși Adam și Eva, pentru că Domnul Hristos a luat natura noastră, căzută dar nu

coruptă, și nu avea să fie coruptă în afară de faptul că El ar fi primit cuvintele lui Satana în locul cuvintelor lui Dumnezeu” (Manuscris 57, 1890).

În ciuda faptului că Domnul Hristos poseda „natura noastră” căzută dar nu coruptă, era El oare ca fiind omenească liberă și expusă tuturor înclinațiilor rele? Răspunsul este DA. Să reținem următorul comentariu al servei Domnului:

„Niciodată, în nici un fel, să nu lăsăm nici cea mai mică impresie asupra minții omenești că o poftă sau vreo înclinație spre stricăciune se afla la Domnul Hristos, sau cumva că în vreun fel oarecare El S-a supus corupției. El a fost ispitit în toate așa cum este ispitit omul, și totuși El a fost numit 'Cel Sfînt'. Este o taină lăsată neexplicată muritorilor, faptul că Domnul Hristos a putut fi ispitit în toate, așa cum sintem noi ispițiți, și să fie totuși fără păcat. Întru-parea Domnului Hristos a fost și va rămîne totdeauna o taină. Ceea ce este descoperit este pentru noi și pentru copiii noștri, dar fiecare om să fie avertizat cu privire la faptul de a face pe Domnul Hristos în totul om, asemenea nouă; căci lucrul acesta nu poate fi așa” (5 BC 1128-1129).

Necorrupt în corpul Său omenesc, Isus Hristos a adus la îndeplinire ceea ce nici o ființă omenească n-a făcut pînă la El — și anume, El a trăit o viață lipsită de păcat, o viață nevinovată.

3. — VIAȚA FĂRĂ PĂCAT AL DOMNULUI HRISTOS. — Chiar vrăjmașii Domnului Hristos au recunoscut viața Sa lipsită de păcat. Pilat a fost obligat să mărturisească faptul că el nu L-a găsit „vinovat”, „n-am găsit nici o vină... în El” (Luca 23,14,22). Soția guvernatorului înainte a căruia Domnul Hristos a apărut în finalul judecății Sale și-a avertizat bărbatul spunînd: „Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta”. (Mat. 27,19). Chiar demonii au fost obligați să recunoască calitatea de „Fiu al lui Dumnezeu”: În Matei 8,29 citim că demonii au strigat: „Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu?” Iar în Evanghelia lui Marcu, citim că un om ce era posedat de un demon a numit pe Domnul Isus Hristos; „Sfîntul lui Dumnezeu”. (Marcu 1,24).

Serva Domnului scria: „În persoana Sa Domnul Hristos avea pli-

năitatea și perfecțiunea Dumnezeirii și plinătatea și perfecțiunea neamului omenesc. El a fost confruntat cu toate ispitele cu care a fost asaltat Adam și a biruit aceste ispite pentru că în natura Sa umană El S-a sprijinit pe puterea divină. Viața Domnului Hristos este o revelație a ceea ce ființele umane căzute pot deveni prin unirea și comuniunea cu natura divină" (The Faith I Live By, pag. 219).

Nu toate tainele întrupării Sale și ale naturii umane și divine pot fi pe deplin înțelese sau pătrunse de mințile noastre mărginite, dar putem înțelege suficient de mult pentru a asigura o încredere deplină care să se prindă puternic de Domnul Hristos, nădejdea slavei.

4. — HRISTOS ÎNĂLȚAT PE CRUCE. — Pe Golgota iubirea lui Dumnezeu a fost exprimată pe deplin atunci când Hristos a murit pentru noi. Moartea Sa a fost proclamația emancipării neamului omenesc. Fiecare strop de sânge care a curs din vinele și arterele Sale declară că omul poate fi liber.

E. G. White declară: „Pentru a fi în mod drept înțeles și apreciat, fiecare adevăr din Cuvîntul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalips, trebuie să fie studiat în lumina ce pornește de la crucea de pe Calvar. Vă prezint marele, marele Monument al milei și renașterii, al mîntuirii și răscumpărării — Fiul lui Dumnezeu ridicat pe cruce" (GW 315).

„Crucea vorbește oștilor cerului, lumilor necăzute și lumii căzute despre valoarea pe care Dumnezeu a așezat-o asupra oamenilor și despre iubirea Sa cea mare cu care El ne-a iubit. Ea dă mărturie lumii, îngerilor și oamenilor, despre *neschimabilitatea* Legii divine. Moartea unicului Fiu născut al lui Dumnezeu pe cruce în locul păcătosului este un argument de nezdruncinat cu privire la caracterul de neschimbat al Legii lui Iehova" (RH 23.V.1899).

Cît de întinsă este eficiența morții ispășitoare? După E. G. White, „Domnul Hristos a suferit dincolo de porțile Ierusalimului, căci Golgota se afla în afara zidurilor orașului. Aceasta trebuie să arate că El a murit nu numai pentru evrei, ci pentru întreaga lume. El a vestit unei lumi căzute că este Răscumpărătorul ei și-i somează să primească mîntuirea pe care El o oferă" (7 BC 934).

5. — ÎNVIEREA CĂRĂTORĂ LA DOMNULUI HRISTOS. — Învierea Domnului Isus Hristos este un fapt istoric menționat de mai bine de 100 de ori în Sfînta Scriptură. Isus Hristos a sfărîmat lanțurile morții ce-L țineau în mormînt și a ieșit într-o glorioasă înviere la viață și putere.

Domnul Isus Hristos Și-a dat viața Sa în mod voluntar ca o jertfă pentru răscumpărarea oamenilor căzuți. El Și-a reluat viața — în acea dimineață a primei zile a săptămîinii — cînd a auzit cuvintele îngerului: „Fiul lui Dumnezeu, ieși afară, Tatăl Tău Te cheamă”.

Serva Domnului scrie de asemenea: „Cel care a spus: 'Îmi dau viața, ca s-a pot lua iarăși înapoi', sau 'distrugeți templul acesta și în trei zile îl voi ridica iarăși', a ieșit din mormînt la viață, care era în El. Dumnezeirea n-a murit, natura umană a murit, dar Hristos proclama acum peste mormîntul deschis al lui Iosif: 'Eu sînt învierea și Viața'. În divinitatea Sa Hristos posedă puterea de a rupe legăturile morții. El declară că El are viața în Sine pentru a învia pe cine vrea" (5 BC 1113).

Toate acestea au o însemnătate enormă pentru cel ce crede în Isus Hristos. „Pentru cel credincios, moartea nu este decît o problemă de mică importanță. Domnul Hristos vorbește despre ea ca fiind numai pentru un moment. 'Dacă păzește cineva cuvintele Mele, el nu va muri niciodată!' Pentru creștin, moartea nu este decît un somn, un moment de tăcere și întuneric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și cînd Hristos, care este viața noastră, va apărea, atunci și tu vei apărea cu El în slavă" (DA 787).

6. — ÎNĂLȚAREA LUI ISUS. — În timp ce moartea părea că a înfrînt pe Hristos, prin învierea și înălțarea Sa, El a înfrînt moartea și a răscumpărat o mulțime de captivi. E. G. White declară: „Hristos a venit pe pămînt ca Dumnezeu în înfățișarea naturii umane. El S-a ridicat la ceruri ca Împărat al sfinților. Înălțarea Sa a fost vrednică de caracterul Lui cel înalt. El a mers ca un puternic în lupte, un biruitor, luînd robia roabă. El a fost însoțit de oștile cerului, în mijlocul strigătelor de laudă și cîntece cerești" (6 BC 1053).

Ni se spune din nou că, „cel mai prețios lucru pentru ucenici în ceea ce privește înălțarea Domnului Hris-

tos, era faptul că El a mers de la ea la ceruri, în forma ce putea fi văzută și atinsă a divinului lor Învățător... Dacă drumul Domnului Hristos spre ceruri ar fi fost descoperit ucenicilor în toată slava lui ce nu se poate exprima, ei n-ar fi putut îndura această priveliște. Dacă ei ar fi privit miliardele de îngeri și ar fi auzit izbucnirile de triumf ale oștirii cerului, cînd porțile cele veșnice se ridicau, contrastul dintre slava aceea și propriile lor vieți într-o lume de încercări ar fi fost așa de mare, încît cu greu ar fi fost în stare să mai poată relua povara vieții lor pămîntești (Idem).

Ucenicii au văzut pe Învățătorul lor depărtîndu-Se în hainele umile ale unui țaran galileean. Aceasta a fost ultima dată cînd ei L-au văzut. Dar undeva în timpul mergerii spre ceruri aceste haine prăfuite au fost schimbate cu hainele regale ale Împăratului Sfinților. Coborîrea Duhului Sfînt în ziua Cincizecimii a fost semnalul faptului că Domnul Hristos fusese instalat ca Preot și Împărat.

Pentru a mărturisii în Ziua Cincizecimii că: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți sîntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfînt, a turnat ce vedeți și auziți" (Fapte 2,32-33).

7. — HRISTOS CA PREOT ȘI JUDECĂTOR. — Toate sacrificiile aduse de israeliți în serviciile sanctuarului pămîntesc, ca vîrsarea și stropirea sîngelui, erau un simbol al faptului că Domnul Hristos, Paștele nostru, a fost junghiat pentru noi. Iar lucrarea preoților levitici din templu era un tip al lucrării lui Isus Hristos în Sanctuarul cereșc ca Mare Preot după rînduiala lui Melchisedec. La început El a slujit în Locul Sfînt din Sanctuar, apoi, ca împlinire a celor profetizate în Daniel 8,14, în Sfînta Sfintelor, acolo El încă slujește pentru noi. De ce este oare necesar ca un preot, un mijlocitor să slujească înaintea lui Dumnezeu pentru noi? Cel mai bun răspuns îl găsim în acest citat al unei inspirate a solului special al lui Dumnezeu pentru biserica ră-mășiței;

„Jertfa ispășitoare printr-un mijlocitor este esențială din cauza conținutului stării de păcat. Domnul Hristos slujește în prezența lui Dumnezeu, oferînd sîngele Său vîrsat, ca și cînd ar fi fost jertfit un miel.

Domnul Isus Hristos a oferit viața Sa ca jertfă ispășitoare pentru fiecare ofensă și pentru fiecare scădere a celui păcătos..."

„Serviciile religioase, rugăciunile, laudele, mărturisirea păcatului, pocăința, toate se înalță de la adevărații credincioși — asemenea tămăiei — în Sanctuarul cereș, trecînd însă prin candelile corupte ale naturii umane, fiind astfel minjite, și dacă n-ar fi curățite cu sînge, ele n-ar putea niciodată să fie de valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele nu se înalță într-o desăvîrșită curăție, și dacă Mijlocitorul, care este la dreapta lui Dumnezeu, nu le-ar prezenta și nu le-ar curăți pe toate prin neprihănirea Sa, ele n-ar fi primite de Dumnezeu. Toată tămăia din sanctuarul pămîntesc trebuia să fie udată cu stropii curățitori ai singelui Domnului Hristos. El ține înaintea Tatălui cădelnița cu meritele Sale proprii, în care nu există nici o pată de stricăciune omenască. În această cădelniță El adună toate rugăciunile, toate laudele și mărturisirile poporului Său, și alături de acestea El pune neprihănirea Sa nepătată. Apoi înmiresmată cu meritele ispășirii Domnului Hristos, tămăia vine înaintea lui Dumnezeu în mod complet și pe de-a-ntregul acceptată“ (1 SG 343-354).

Cînd Sinedriul a fost convocat spre a judeca pe Hristos pentru că a vindecat un om în ziua Săbătății, El a declarat că acest act al judecării îi aparține Lui și nicidecum lor. „Tatăl... a dat toată judecata Fiului“, a spus El. „Tatăl... a dat putere să judece, întrucît este Fiul al omului“ (Ioan 5,22-26-27).

Dumnezeu a numit pe Prințul celor ce a suferit în corp omenesc să fie Judecătorul întregii lumi. El care a venit din curțile cerești să salveze pe om din moartea cea veșnică; El pe care oamenii L-au disprețuit, respins și asupra Căruia ei au îngrămădit tot disprețul de care ființele omenesti, inspirate de Satana, sînt capabile; El care S-a supus și S-a lăsat judecat de un tribunal pămîntesc, și care a suferit și S-a umilit pînă la moarte și moarte pe cruce — numai El este Acela care trebuie să poarte sentința răsplătirii sau a pedepșirii. El care S-a supus aici suferințelor, umilinței și crucii, în sfatul lui Dumnezeu a primit deplina compensare pentru cele suferite și S-a urcat pe tron recunoscut de întreg Universul cereș ca Împărat al sfinților.

„În aceea zi a finalei pedepșiri și răsplătiri, atît sfinții cît și păcătoșii vor recunoaște în El, care a fost crucificat, pe Judecătorul tuturor celor vii. Fiecare coroană ce este dată sfinților Celui Prea Înalt va fi pusă pe capetele lor de mîinile lui Hristos, — acele mîini pe care preoții și conducătorii cei cruzi le-au condamnat să fie pironite pe cruce“ (RH 22.XI.1898).

8. — A DOUA VENIRE A DOMNULUI. — Serva Domnului era tînră atunci cînd împreună cu alte mii de milerii a trecut prin marea dezamăgire. Bucuria așteptării de a vedea pe Domnul venind pe norii cerului a fost zdrobită atunci, dar ea n-a fost niciodată nimicîită. Cînd explicația dezamăgirii li s-a revelat din paginile Sfințelor Scripturi prin studiu și rugăciune, nădejdea adventă a reînviat în inima ei și și-a consacrat întreaga viață vestirii acestui glorios eveniment.

În cartea sa „Tragedia Veacurilor“ (tipărită într-o nouă traducere în Editura noastră în 1980), E. G. White vorbește despre a doua venire a Domnului, ca fiind „una dintre cele mai solemne și cele mai glorioase adevăruri descoperite în Biblie“ (GC 299). Ea declară de asemenea că „oamenii cei sfinți din vechime au privit înainte la venirea în slavă a lui Mesia, ca fiind împlinirea nădejdelor lor“. (Idem). Enoh, Iov, David, Isaia, Habacuc au vestit acest eveniment. Tot astfel au făcut Pavel și Ioan. În timpurile dispensațiunii creștine, în mod deosebit în perioada reformațiunii Luther, Knox și alții au scris despre Ziua răsplătirilor finale.

Prietenilor și vecinilor ei, serva Domnului le-a dat în dar lucrarea sa de care am amintit mai sus („Tragedia Veacurilor“), considerată de mulți ca fiind una dintre cele mai puternice lucrări religioase. Pe o astfel de carte, pe prima filă a ei dînsa scria :

„Sîntem aproape de casă. Încă puțin și lupta va înceta. Fie ca noi care ne găsim în inima evenimentelor 'conflictului veacurilor' să avem totdeauna înaintea noastră viziunea lucrărilor nevăzute — a acelei timp cînd lumea va fi scaldată în lumina Cerului, cînd vremea, timpul se va scurge în pace și fericire, cînd stelele dimineții vor cînta împreună și fiii lui Dumnezeu vor striga de bucurie, în timp ce Dumnezeu și Domnul Isus Hristos

Se vor uni în a proclama : 'nu va mai fi păcat și nu va mai fi moarte'. Uitînd cele ce sînt înapoia noastră să mergem înainte spre premiul chemării în Isus Hristos Domnul nostru“.

Prin serva Sa, Domnul Dumnezeu a păstrat totdeauna înaintea poporului advent realitatea adevărului revenirii Sale, adevăr cuprins în crezul bisericii creștine, cum și necesitatea unei personale pregătiri.

Astfel, aceia care cunosc pe Domnul Hristos, care cred în El ca Mîntuitor personal, care cred în prezența Sa, în întruparea, viața Lui fără păcat, în moartea Lui ispășitoare, în învierea trupeză a Sa, înălțarea Sa în slavă, în lucrarea mijlocirii Sale preoțești, și care-L urmează într-o umilă ascultare, trebuie să se pregătească în vederea acestui eveniment. Ei nu numai că se vor bucura de revenirea Sa ca fiind „binecuvîntata lor nădejde“, ci vor trăi și face cunoscut acest adevăr.

„Vestirea revenirii Domnului ar trebui să fie acum, așa cum a fost și atunci cînd îngerii au vestit nașterea Domnului pe cîmpiile Betleemului, vestea cea bună a unei mari bucurii. Aceia care în adevăr iubesc pe Mîntuitorul nu pot face altceva decît să salute cu bucurie vestea bazată pe Cuvîntul lui Dumnezeu, că Acela în care ei și-au pus nădejdea veșniciei va reveni, nu pentru a fi insultat, bajocorit, respins și crucificat, așa cum s-au petrecut lucrurile cu ocazia primei Sale veniri, ci va veni în glorie și mărire“ (GC 339-340), pentru a aduce pace, liniște și viață veșnică tuturor celor ce au crezut și au trăit adevăratele Sale mîntuitoare.

Acestea sînt învățăturile histologice ale servei Domnului. Avem aici mărturiile sale care au în centrul lor pe Domnul Isus Hristos cel înălțat. Avem aici dovada unui văzător creștin care a văzut pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, ca fiind primul și ultimul, cel mai bun în toate, centrul speranței de veacuri a celui credincios și răsplata credincioșiei și a strădaniilor noastre. Ce cărți de identitate mai bune pot fi prezentate de serva Domnului la porțile slavei cînd împreună cu cei mîntuiți va sta pe pragul veșniciei ? Și dacă vom urca aceeași scară vom intra în același binecuvîntat și veșnic loc.

TIMPUL CÎND SE ADUNAU CREȘTINII !

Este necesar să luăm acum în considerare timpul serviciilor divine ale bisericii din Ierusalim. Respectau oare primii creștini și foloseau ei calendarul liturgic iudaic, sau îl respingeau în mod intenționat alegînd mai degrabă noi zile și noi date pentru sărbătorile lor săptămînale și anuale? Oscar Cullmann susține că întîlnirile primilor creștini „aveau loc zilnic“ (Fapte 2,46; 5,42; vezi și Luca 24,53).²⁴ Sabatul se mai păstra încă într-un loc sau altul. Cu toate acestea... chiar de la primele începuturi serviciul divin creștin și-a creat un mod specific, creștin, în care o anume zi a fost în mod deosebit pusă deoparte ca zi pentru serviciile divine ale bisericii și anume — Ziua Domnului. Aceasta nu este Sabatul iudeu, ci ca o deliberată deosebire de iudaism, primii creștini au ales prima zi a săptămînii, deoarece în această zi Hristos a înviat din morți, și în această zi El a apărut ucenicilor adunați la un loc pentru a lua masa.

După autorul nostru — o poziție larg susținută de mulți teologi — întîlnirile bisericii primare aveau loc zilnic, în mod sporadic în ziua Sabatului și cu regularitate Duminica pentru a comemora învierea și arătările Domnului Hristos. Nu este necesar să ne mai luăm timp pentru a lua din nou în considerare susținerea unei regulate păziri a Duminicii în primele zile ale bisericii, deoarece în capitolele de mai înainte noi am stabilit că o astfel de teză se bazează pe trei pasaje greșit interpretate ale Noului Testament și pe raționamente teologice ce lipsesc în literatura apostolică.

În legătură cu întîlnirile zilnice, Luca, cel puțin în trei ocazii se referă la apostoli și/sau la credincioși care „zilnic“ — (Fapte 2,46; 5,42; Luca 24,53) se adunau laolaltă pentru învățătură și comunicare. Este posibil ca în entuziasmul Cincizecimii, pentru un timp, credincioșii să se fi adunat zilnic în jurul apostolilor, dar în mod sigur numai apostolii puteau susține un continuu program zilnic pentru a învăța în templu și în case (Fapte 5,42). După cum remarcă pe bună dreptate R. H. Riesenfeld „pentru cei ce nu erau apostoli, aceasta trebuie că era o hiperbolă“.²⁵ Aceste întîlniri zilnice erau fără îndoială evanghelistice în natura lor, destinate să vestească Evanghelia iudeilor și Neamurilor. Este posibil ca noii convertiți să fi participat la aceste întîlniri, dar nu există nici o indicație a faptului că întreaga comunitate se aștepta să participe la aceste servicii zilnice.

După O. Cullmann, Sabatul reprezentînd un popular punct de vedere, era păzit „îci și colo“, dar din chiar primele timpuri biserica a ales prima zi a săptămînii ca noua zi de închinare spre o precisă deosebire de iudaism²⁶. Într-un capitol ulterior vom avea ocazia să arătăm că nevoia de a se deosebi de iudei a contribuit în adevăr la adoptarea păzirii Duminicii în locul Sabatului. Dar aceasta este o dezvoltare mai tîrzie, care n-a avut loc în primele zile ale bisericii din Ierusalim.

C. S. Mosna considera că comunitatea creștină din Ierusalim s-a despărțit singură de timpuriu de templu și sinagogă din cauza persecuției din partea conducătorilor religioși. După uciderea cu pietre a lui Ștefan, ei au început să caute prin case (Fapte 8,3) și persecuția a contribuit la izolarea lor de iudei și de practicile lor (Fapte 9,2)²⁷. Nu există nici o îndoială cu privire la faptul că persecuțiile iudeilor au contribuit — în timp — la izolarea creștinilor de serviciile religioase și obiceiurile iudaice, dar așa cum vom arăta mai jos, o astfel de ruptură nu a avut loc așa de drastic sau imediat. De exemplu, Pavel, după martiriul lui Ștefan, a început să caute pe creștini în sinagogile din Damasc (Fapte 9,2; 22,19), probabil pentru motivul că încă se mai aflau acolo. În activitatea de mai tîrziu, apostolul „după obiceiul său“ (Fapte 17,2) se întîlnea cu regularitate în Sabat în sinagogi, sau în aer liber, și nu numai cu iudei (Fapte 13,14; 17,2; 18,4) ci de asemenea, cu Neamurile (Fapte 13,44; 16,13; 18,4). Acest lucru a fost posibil pentru că nu avusese loc încă o separare radicală de locurile și timpul unde și cînd aveau loc întîlnirile iudeilor.

Trebuie reținut de asemenea că prima persecuție iudaică raportată în Fapte 6-8 a fost îndreptată — după toate aparențele — nu împotriva întregii biserici, ci în principal împotriva „eleniștilor“. Aceștia, conform unor cercetări mai recente, erau un grup nonconformist de creștini-iudei, după cît se pare diferit de principalul corp al bisericii²⁸. Acest lucru este sugerat de textul din Fapte 8,1 unde ni se spune că atunci cînd „o mare persecuție s-a pornit împotriva bisericii din Ierusalim... toți s-au împrăștiat... afară de apostoli“. Apostolilor le-a fost îngăduit să rămînă în oraș. Acest lucru dovedește faptul — așa cum arată O. Cullmann, „că nu întreaga comunitate împărtășea ideile îndrăznețe, deosebite ale acestui grup (eleniști)“.²⁹ Cu toate acestea trebuie menționat faptul că, așa cum spun eleniștii, activitatea lor misionară îndrăzneată și sonoră a avut ca rezultat evanghelizarea Samariei (Fapte 8,1-40).

Unii au sugerat faptul că acest grup al creștinilor eleniști (iudei de limbă greacă) „au pretins în mod public — pentru ei — libertatea lui Isus Hristos cu privire la Sabat“³⁰, și au adoptat păzirea Duminicii. Chiar dacă am fi de acord cu o astfel de pretenție care se bazează pe niște ipoteze gratuite, trebuie reținut totuși faptul că acești eleniști reprezentau numai un grup radical care se detașase de timpuriu de biserica mamă unde se aflau apostolii. Întrucît ei nu erau port-vocea bisericii, cu greu ar fi putut determina biserica, în general, să accepte o nouă zi de închinare. Mai mult, chiar dacă în adevăr păzirea Duminicii constituia unul din semnele importante ale practicilor lor religioase, faptul acesta ar

fi dat loc la o ascuțită controversă în mijlocul bi-sericii — ei în mod deosebit având în vedere activitatea lor misionară „sonoră“³¹. Dar nici un ecou al unei astfel de polemici nu poate fi detectat în cartea Faptelor Apostolilor. În consiliul de la Ierusalim, de exemplu, problema păzirii Sabatului n-a figurat printre problemele de pe agenda zilei. De fapt ne vom ocupa acum de indicațiile zdrobitoare ale păzirii ei regulate în mod deosebit în comunitatea ultra-conservativă a comunității iudeo-creștine din Ierusalim.

NOTE

24. — O. Cullmann (fn. 17) pag. 10—11.

25. — N. Riesenfeld (3 fn.) pag. 213.

26. — O. Cullmann (fn. 17), pag. 9.

27. — C. S. Mosna, Storia della dominica, pag. 179—180. El vedea deja în Evanghelia lui Matei (4,23 ; 10,17 ; 12,9), unde se găsește expresia „în sinagogile lor“, indicii despre o detașare de sinagogă.

28. — O. Cullmann, „Dissensions Within The Early Chrch“, Union Seminary Quarterly Review (1967) : 83 ; M. Simion, St. Stephen and the Hellenists in the Primitive Church, 1958, pag. 113, este de părere că acești Eleniști au influențat pe Eboniți. Acest lucru este greu de admis, deoarece așa cum vom arăta mai târziu (vezi : pag. 153—156), Eboniții reprezintă o dezvoltare mai târzie a creștinilor iudei. E. Lohmeyer „Galilea and Ierusalim“, 1936, face distincție între teologia iudaică și a aceea a Galileanului în prima biserică creștină. După N. R. Baltz „Methodische Problem der neutestamentlichen Christologie“ 1972, pag. 58.

30. — W. Rordorf, Sunday, pag. 127, Cf. p. 217. Presupunerea lui Rordorf se bazează în principal pe Fapte 6,14, unde se relatează faptul că martorii falși au acuzat pe Ștefan că ar fi zis : „Acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta, și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise.“ (Mat. 6,14) El presupunea în mod gratuit că „obiceiurile“ include de asemenea Sabatul ; De asemenea, după M. H. Shepherd, „The Pashal Liturgy and the Apocalypse“, 1960, pag. 17. Să reținem de asemenea că acestea nu sînt cuvintele spuse de Ștefan ci ale acuzatorilor falși. O acuzație asemănătoare a fost adusă împotriva lui Pavel : „Dar ei au auzit despre tine, că înveți pe toți Iudeii, cari trăiesc printre Neamuri, să se lepede de Moise că le zici să nu-și tale cobii împrejur, și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile.“ (Fapte 21,21) Cu toate acestea Pavel respinge o asemenea acuzație : „Fraților, fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinților noștri“, (Fapte 28,17) Se pare că Pavel putea spune aceasta cu conștiința curată pentru că el niciodată n-a cerut iudeilor — de exemplu — să renunțe la circumciziune — exceptarea a fost extinsă numai la Neamuri. (Fapte 15,23) Este un lucru important acela că în timp ce Pavel era acuzat de iudei cu privire la circumciziune, nici o acuzare n-a fost adusă împotriva lui Pavel cu privire la călcarea Sabatului. De asemenea în acuzația adusă lui Ștefan, cu această ocazie se face o referire generală la templu, lege și obiceiuri, dar nu se face nici o aluzie la Sabat.

Fii o pildă

așa cum Cerul pildă

a dus și a înfipt în Golgota o cruce

și dragostea s-a prăbușit cu miinile întinse

deasupra morții vrînd a mă aduce

așa cum Cerul pildă stă

că nu se clatină în tot ce simt și sint

chiar dacă vulesc vulcanii în pămînt

așa cum Cerul pildă vine

să facă totul nou în mine

imi stă chemare

pilduitor pe inimă și trup a duce

măcar un dram de dragoste

chiar dacă are chipul dăltuit cu greu

în lemn de cruce

și sint dator să pun Cuvînt

în dreptul făpturii care sint

să nu-mi devină trupul val

și gîndul lovit și zdrențuit de ape, mal

căci este drept

ca-n fiecare clipă să fiu același pas venind

spre voi

purtînd peste cărare dorul

de lucrurile noi

așa cum Cerul pildă

a dus și a înfipt în Golgota o cruce

imi stă chemare

pilduitor pe inimă și trup a duce

măcar un dram de dragoste

chiar dacă are chipul dăltuit cu greu

în lemn de cruce.

JERTFA LAUDEI

„Voi cînta Numele Tău, Dumnezeu, voi lăuda pe Domnul din toată inima mea“.

David

— Cartea răbdătorului Iov cuprinde printre multe adevăruri „unice ale Sfințelor Scripturi“ și frumoasa relatare cu privire la două grupuri unite în cîntare.

Stelele dimineții ce izbucneau în cîntări de bucurie. Fiii lui Dumnezeu se uneau cu aceeași ocazie și cu același scop.

— După trecerea Mării Roșii, Maria, sora lui Moise exclama: „Cîntați Domnului căci Și-a arătat slava...“ și grupul vocal feminin îi răspundea cîntînd.

— Un iscusit cîntăreț al Vechiului Testament intona plin de înflăcărare: „Lăudați pe Domnul căci este bun“ și mulți se unesc exprimîndu-și convingerea dobîndită în urma experiențelor lor zicînd și astăzi: „Căci în veac ține îndurarea Lui!“

— Un cor înaintează cîntînd pe o parte a zidului, celălalt se va întîlni cu el făcînd același lucru.

— Pe cîmpia Betleemului... împreună cu ingerul s-a unit o mulțime de oaste cerească lăudînd pe Dumnezeu și zicînd: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pămînt...“ (Luca 2,13-14). Și corurile de inimi se unesc peste secole preluînd minunatul refren și fredonîndu-l în cele mai diverse intensități.

— Un veteran creștin se întîlnește cu frații săi mai tineri cărora le vorbește despre promisiunile adoratului lor Răscumpărător și ei răspund cu entuziasm salutul primelor secole: Maranatha!

— Spre finalul istoriei milenare a luptei dintre forțele binelui și ale răului, se poate auzi rostîndu-se din inimi creștine: „Lăudăm pe Isus“ și ca o muzică plăcută vine răspunsul: Amin! În veci fie lăudat!

Laudă lui Dumnezeu are o strînsă legătură cu jertfa bine primită, iar aceasta este una dintre formele de manifestare ale închinării. Cît privește închinarea, probabil că nimic nu este arătat mai clar în istoria biblică decît faptul că marea con-

troversă între plăcut și neplăcut lui Dumnezeu este legată tocmai de adevărata și falsă închinare.

Evident cînd zicem închinare, nu înțelegem doar cîntare, dar o apreciem ca fiind una dintre componentele de bază ale închinării.

Există părerea că despre iubirea lui Dumnezeu și cîntare oricît s-ar scrie și s-ar vorbi nu este niciodată suficient și aceasta tocmai pentru faptul că dragostea lui Dumnezeu ne entuziasmează spre a cînta, acum și de-a lungul veșnicilor. Sugestive mi se par cuvintele unei impresionante cîntări al cărei text printre altele spune:

Cu apa mării de am scrie iubirea Lui pe ceru-ntîns,

Și orice om de-ar vrea să fie un scrib pe-al slavei necuprîns,

Tot nu ar fi destul să scrii căci mările-ar seca

Din veșnicii în veșnicii, se-ntînde dragostea Sa.

De aceea, în momentul în care erupe vulcanul sufletului său, psalmistul David cînta: „voi lăuda pe Domnul din toată inima mea“ (Ps. 9, 1.p.p.).

Propunîndu-ne a reveni asupra subiectului despre cîntarea de laudă, dorim să insistăm asupra adevărului major cuprîns în această concisă relatare a faptului că o laudă din toată inima trebuie privită ca o primă condiție. Nu trebuie să înțelegem prin aceasta că doar o asemenea afirmație ne-ar dezlega să cîntăm orice și oricum. Nu trebuie să uităm că ce este închinat Domnului se vrea a fi „fără cusur“.

Așadar, ceea ce este primit ca jertfă a laudei de către cer este cîntarea din inimă. Ea devine parte din cult cînd inima răspunde la sentimentele din cîntare; atunci cînd conținutul emoțional al mesajului ce urmează a fi transmis a vibrat pînă în străfundurile ființei umane.

Domnul nu apreciază un cult numai de formă.

La cîntatul din inimă se adaugă cel cu mintea și cu toate capacitățile noastre, nu doar cu vocea. Pana inspirată scria: „Răul produs de o închinare numai de formă nu poate fi destul de bine scos în evidență, dar tot așa, nu există pe lume cuvinte care să arate marea

binecuvîntare pe care o aduce un serviciu de închinare bine săvîrșit. Cînd credincioșii cîntă cu spiritul și cu mintea, cîntăreții cerești își iau strunele și se alătură la cîntarea de mulțumire“.

Sîntem îngrijorați cu privire la pericolul ce ne poate pîndi, anume acela ca, din cauza procesului de corupere care încearcă a lucra în inimile tinerilor și vîrstnicilor, unii să se conformeze și în ceea ce privește muzica religioasă, uitînd că Nadab și Abihu au pierit tocmai pentru că au adus foc străin, cînd era vorba de jertfă.

Există în mod natural tendința de a ne identifica cu ceea ce este mai nou. Acest lucru conduce uneori la folosirea unui limbaj muzical discutabil.

Dintre toate elementele muzicale, ritmul stîrnește cea mai puternică reacție fizică. Cele mai mari succese ale celui rău au venit prin apelul făcut la natura fizică a omului.

Dezvăluind o ascuțită cunoaștere a pericolelor cuprinse în această cale de acces serva Domnului spunea: „Ei au un auz pasionat pentru muzică și cel rău care știe cum să ațîțe și să însuflețească pasiunile, absoarbe și incîntă mintea în așa fel încît Hristos nu este dorit. Năzuințele sufletului după har, după cunoștința divină, după creștere în har, dispar“ (1 T/497). De aceea chiar dacă în privința muzicii religioase s-au mai strecurat greșeli, a sosit vremea unui adevărat ton de redeșteptare.

Să se facă din cîntarea noastră religioasă ceea ce ar trebui să fie, pe drept cuvînt, o rugăciune, un prilej de consacrare adevărată, un îndemn la o viață bună și curată. Deoarece cîntările conțin idei înălțătoare avem datoria de a stăruii tot mai mult asupra aprecierii importanței conținutului lor.

Dacă crezi cu adevărat că imnul creștin contribuie la pregătirea credinciosului pentru a fi în stare să întoneze imnurile frumoase ce se vor cînta sus în ceruri, dacă dorul tău se avîntă neîncetat spre Edenul păcii, roagă-L pe Domnul să te ajute ca jertfa laudei Tale să fie o jertfă din inimă, o jertfă sfințită, o jertfă bine primită.

Pastor

Gabriel Vasilescu
Consilier — Uniune

Valoarea spirituală a întreitei solii îngerești

Babilonul și păcatul lui

Apocalipsa 14,8-11

Avertismentul referitor la BABILON și la păcatul lui, precum și descoperirea miniei lui Dumnezeu față de influența acestuia și față de încercarea de a nimici pe sfinți, ocupă patru versete din cele șapte cite conține solia. Această atenție exprimată prin cantitate, intensitate și urgență solemnă ne ajută să sesizăm mai mult valoarea mesajului.

Citind aici BABILON imediat ne gândim la o realitate istorică: Babilonul lui Nebucadnezar II (605—562 i. Hr.), stăpîn peste întreaga lume prînsă în viziunea profetică. Asemănarea limbajului și a acțiunii dintre Apocalipsa 14,8-11 și Daniel capitolul 3 ne determină să facem această asociere. În ambele pasaje citim despre „îchinare”, „icoană” și o hotărîre luată: de credincioșe sau de necredincioșe. În ambele pasaje Dumnezeu răsplătește credincioșia. Pentru a înțelege în mod deosebit natura Babilonului, să pornim spre locuri, evenimente — realități materiale și spirituale — cunoscute azi mai profund decît oricînd.

Începem cu Daniel cap. 3.

Împăratul Babilonului, după ce dărîmă templul din Ierusalim curmînd serviciul jertfelor, are încă harul de a fi în atenția deosebită a lui Dumnezeu. El primește visul semnificativ cu chipul, ocazie pentru el de a chema în ajutor Numele lui Dumnezeu. Dar influențat de oracolele haldeene, din spirit de revoltă, el ridică un contra-chip pe care l-a făcut el și obligă pe toți supușii lui să i se îchine. El emite un decret (v. 2,5.7.15): fixează o dată (v. 3.5.); organizează îchinarea într-un cadru de serviciu religios idolatru, cu muzică (v. 6); sînt vizate popoare, neamuri, oameni de toate limbile (v. 4), adică „oricine” (v. 6); un crăinic strigă cu „glas tare” (v. 4). Cite asemănări cu Apocalipsa 14!

Apoi, sînt prezentați haldeii, reprezentanții oracolelor, instigatorii (v. 9-12), care sub masca legii civile urmăresc scopuri religioase (v. 10); ei știu pe nume pe cine vor să nimicească (v. 12). Supunerea față de Babilon se exprimă prin îchinare înaintea chipului. De observat, că pe împăratul Nebucadnezar nu l-a interesat ce gîndesc acești îchinători. Dacă cei trei s-ar fi conformat, nimeni nu i-ar fi întrebat de religia lor. Ei s-ar fi topit în ecumenismul babilonian. Îchinarea sau neîchinarea a hotărît dacă va urma favoarea împăratului sau cuptorul. Dar și „temerea de Dumnezeu”! Apoi „cui dai slavă”! Înapoia deciziei stau valori spirituale ce primesc aici o importanță decisivă.

Spiritul Babilonului.

Este adevărat că rădăcinile celor petrecute în ziua aceea se înfig mai adînc. Încă din 1830 în. Hr. Babilonul se afirma ca un competitor pentru hegemonie, ajungînd în culmea puterii în 1136 sub Nebucadnezar

I. Gîndul care împinge Babilonul spre înălțare însă e și mai vechi. Il descoperim în Geneza 10,8-9, unde citim că Nimrod „a domnit la început peste Babel”. Numele acestui întemeietor înseamnă „a se răzvrăti împotriva Domnului”. Targumurile Ionathan și de Ierusalim (de asemenea și Iosephus) spun despre Nimrod: „puternic în răutate”, „mare vrăjmaș al lui Dumnezeu, acceptați gîndurile lui Nimrod”!

Expresia „viteaz vînător înaintea Domnului” în Septuaginta se citește: „împotriva Domnului”. Se pune întrebarea: Cui s-a închinat Nimrod? Cui a dat el slavă? Pe cine a întrebat el în templele ridicate atît de impunător? Spre cine s-a deschis „poarta zeilor”?

Găsindu-ne în Babilon, iată și o „încercătură”. Nimrod este hamit și totuși haldeeni semîți îl glorifică drept eroul lor. El îl înfățișează ca omorînd leul cu miinile goale. Cu ce leu este Nimrod în luptă? Nu cumva cu „Leul din Iuda” vrînd să-L doboare „prin faptele eroice ale miinilor lui”?

Nimrod întemciază o cetate acolo unde se crede că a fost așezat Edenul. El face parte din a treia generație de după potop. Și ce decădere în trei generații! Străbunicul său, Noe, a așezat temelii unei lumi noi pe mielul adus jertfă plăcută lui Dumnezeu, pe cînd Nimrod le vrea așezate pe fapte și răzvrătire. Iată porunca lui Nimrod reflectată în viața de toate zilele a cetății sale: „Dimineața fiecare să se ducă la locul lui. Fiecare să se miște în chip prestabilit după lege. Capul familiei să se îndrepte spre templu pentru a aduce jertfă zeilor”.

În această privință Babilonul devine model pentru celelalte cetăți, pînă acolo încît Sargon I. rege semit al Mesopotamiei, ia pămînt sacru din Babilon în vederea întemeierii unei noi cetăți.

Aflăm și denumiri semnificative: Primul rege al cetății Uruk (Meskiagașer) se numește „fiul soarelui”. E-zida, templul lui Bel-Nabu din Borsippa are numele de „casa veșnică” asemenea ideii „cetății eterne”. Regii reprezintă atît puterea religioasă cît și pe cea civilă.

Încă ceva și mai important: unul din punctele noastre de credință este acceptarea raportului Genezei despre un potop real și universal (în contrast cu raportul babilonian despre potop). În multe probleme de istorie, arheologie, cronologie, etc. cînd ne referim la cele relatate în Biblie, pornim totdeauna de la realitatea potopului.

Care este explicația?

Săpăturile arheologice descoperind începuturile culturii sumeriene au dat la iveală urme de religie idolatră cu un dezvoltat cult al morților. Cine sînt acești morți pentru care hamii răzvrățiți la așa scurt timp după potop au instituit un cult? Cum e cu listele împăraților mitici, prin care cetățile sumeriene au împins istoria lor cu milenii înapoia potopului? Cu cine a ținut „viteazul vînător împotriva Domnului” să se arate înrudit? Nu găsim alt răspuns decît cu oameni „viteji”, „uriași”, „oameni cu nume” (Geneza 6) care au pierit în potop. Despre atitudinea acestor răzvrățiți împotriva Creatorului știm suficient. Cu ei s-a încheiat un episod pămîntesc al răzvrătirii inițiate de Lucifer în ceruri, continuate aici de Cain, apoi de oamenii „viteji”, neînfricați în incumetare.

Babel și Babilonul lui Nebucadnezar se leagă printr-o continuitate de gîndire. Chiar și succesiunea împăraților profetizate — Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma — nu înseamnă numai schimburi de putere ci și o continuare a moștenirii spirituale care în mare măsură nu a putut fi frînată decît prin urmările persistente ale încurcării limbilor sau ale rivalităților

neîntrerupte. Cunoaștem totuși o lume netulburată a Orientului îndepărtat antic, uriașul laborator al hinduismului. Aici se dă pe față cu adevărat taina „încercăturii” cuprinsă în numele de Babilon.

Săpăturile au adus la lumină o asemănare surprinzătoare între cultura mesopotamiană și cea din India. Textele sacre ne conduc prin toate treptele de dezvoltare a religiilor păgine până la culmea finală către care tinde această gândire. Succesiv ni se înfățișează: cultul naturii, jertfele de supunere; jertfele cu formele magice care să oblige pe zei să răspundă; apoi înmulțirea jertfelor și inutilitatea lor nase repulsie față de cruzime și urmează retragerea în locuri singuratică, pentru a practica ascetismul. Se dă pe față o tendință spre meditație, filosofie; apare experiența brahma însemnând a respira identic dintr-un principiu transcendentă, veșnic, infinit, impersonal, atotprezent (numit Brahma) cu care sufletul uman este identic și coetern. Mintuirea este rezultatul cunoașterii: al descoperirii unității ființiale cu principiul suprem, cu sufletul universal. Hinduismul ridică omul la statut de dumnezeu. „Veți fi ca Dumnezeu”!

În hinduism istoria este concepută în cicluri. Lumea merge de la sine spre bine printr-o lege veșnică lăuntrică. Ființele se desăvârșesc continuu și în fiecare revenire ocupă o poziție potrivit faptelor din viața anterioară. Cinste deci faptelor peste care nici chiar soarta nu are putere. Lipsește ideea de Creator. În Bagavaghita, Krișna spune că în om există o scintilă nemuritoare. Teoretic și faptic hinduismul cuprinde toate treptele și formele trăirii religioase care mai târziu își revendică loc în religiile ulterioare. Găsești în el cultul naturii, al eroilor, al sfinților, al zeilor, monoteism și panteism împreună cu negarea oricărui dumnezeu suprem; găsești legi morale veșnice care conduc universul și găsești un univers inconștient; găsești curățire rituală, liturghii minuțios respectate pe care le înțeleg numai zeii; apoi ascetism, spiritism, transmigrare a sufletului, și cite altele! În Mahabharata citim că „Ce nu există aici, nici nu există de loc!” Și toate acestea liniștit, luminos ca fața lui Budda, într-o coexistență ideală: Babilon. Și pe drept Babilon pentru că rădăcinile acestei culturi se întind tot spre Mesopotamia.

Ce mare nevoie este în asemenea situații de valori spirituale formulate ca în întreita solie îngerească!

Spre apus de Babilon

La schimbul între Babilon și Persia (538 î.Hr.) îl vedem pe Cir imediat după ocuparea cetății îndreptându-se spre templul E-sagila din Babilon, implorind protecția zeului acestuia. Oracolele haldeene supraviețuiesc perioadei persice și, cum spune Zosim, prin Palmyra influențează apusul până spre începuturile erei creștine. (Zeul Bel pe care împăratul Aurelian îl aduce la Roma pentru a proteja împărăția lui, de fapt este babilonian, emigrat la Palmyra). Herodot spune că dintre toate popoarele perșii au absorbit cel mai ușor știința Orientului.

Deosebit de important este secolul VI î.Hr. Este secolul unei febrile reforme religioase pretutindeni. Motivul? Templul Creatorului stă dărâmat și parcă cineva simte că acum trebuie făcut ceva, și foarte repede. Apare Zoroastru (628—551) aducând reforma cultului persan; apare Pitagora (580—500) și deschide calea spre o filozofie conștient construită. Apare orfismul și împinge spre mistere. Budda (560—480) înnoiește hinduismul. În ce privește răspândirea moștenirii babiloneene între Răsărit și Apus, aceasta a fost întotdeauna facilitată de apariția împărățiilor univ-

sale ca cele de sub Sargon I, Hammurabi, Nebucadnețar, Alexandru cel Mare. Cu acesta din urmă ajungem în Grecia și sintem martorii „miracolului grec”. Iată un fragment:

Logos — Anti-Logos

Prin Socrate (469—399) rațiunea umană își afirmă autonomia. Sufletul grecesc aspiră spre un Bine ce se relevă din el însuși. El nu apelează la divinitate. Mitologia și mistica totuși se dezvoltă paralel cu „înțelepciunea” pe care o caută grecii. Influența lumii eleniste asupra creștinismului fiind hotărâtoare, sintem obligați să pătrundem pentru scurt timp în miezul acestei gândiri. Vom putea deosebi astfel ceea ce este valoare spirituală de ceea ce nu prezintă valoare din punct de vedere al întregii solii îngerești.

Discipolul lui Socrate este Platon (427—347). El se folosește de rațiunea divinată de Socrate și construiește un model al universului — rămas statornic pentru totdeauna în gândirea idealistă. Potrivit acestui model, sus de tot este dumnezeul lui Platon: Intelectul pur, perfect, Binele suprem. El este Logosul care a pus din el însuși intelect în sufletul uman, iar sufletul l-a așezat în corp, în materie. Intelectul acesta tinde înapoi din dezordine spre ordine și ocupă un loc, potrivit cu puritatea la care a ajuns. Filozofia pentru Platon este o aducere aminte a ideilor divine pe care le-a avut sufletul înainte de unirea sa cu materia. Prin reveniri el se purifică, ispășindu-și păcatele, și anume: că nu s-a silit spre desăvârșire, deși putea realiza binele. Prin înțelepciunea sa el putea cunoaște pe Dumnezeu. Ideea unui Creator lipsește la Platon. Mindria elenă nu are nevoie de așa ceva. Logosul lui Platon indeplinește un rol asemănător Soarelui.

Urmasul lui Platon este Aristotel (384—322). El preia modelul lui Platon, dar spune că Logosul este atit de sus încit nu putea veni în contact cu lumea, cu materia. Deci nu ideea coboară în materie, ci materia se simte atrasă de strălucirea formei. Prin devenire, ideea se scutură de materie și ajunge la perfecțiune, la Dumnezeu. Aceasta este fericirea. Am văzut, că la Platon rațiunea este direct divină, la Aristotel este umană și devine divină.

O Evanghelie nouă

Iustin filozoful, un păgîn creștinat, pe la mijlocul secolului II identifică Logosul lui Platon cu Logosul (Cuvintul din Evanghelia după Ioan 1.1-3). Iustin dă de înțeles că filozofia grecilor este de fapt o Evanghelie premergătoare lui Isus (protoevanghelie) menită să pregătească omenirea pentru venirea lui Mesia și deci ea trebuie atașată revelației din Biblie.

Clement de Alexandria (150—216) spune că adevărata filozofie trebuie să cuprindă tot ce este mai bun din trecut, și trebuie să fie universală, catolică, nu numai iudaică. Discipolul lui Clement, Origen (185—253) duce până la capăt introducerea filozofiei superioare în credința creștină. Potrivit gândirii lui, sufletul omului este din veșnicie și prin purificări toți, chiar și Satana, ajung la mintuire. Întruparea lui Isus — spune el — este doar o figură de vorbire. În realitate ea exprimă un eveniment lăuntric ce se petrece în suflet. Omul este format din corp, spirit, și suflet. Tot așa și cu textul biblie; are o semnificație literală, una morală și una spirituală. În urma acestei explicații trihotomice, ce alegorizează întreaga Biblie, până la urmă nimic nu mai rămâne la locul său. Observăm ce valoare are față de o asemenea mistificare (Evanghelie nouă!) EVANGHELIE VEȘNICĂ a întregii solii!

Ne dăm seama că Evanghelia a fost vestită unor oameni a căror minte era plină de tradiția filozofică descrisă mai sus și urmările nu au întârziat să se arate. Prin puterea tradiției părinții amintiți au devenit autoritate pe tărîmul gândirii creștine. Augustin cel puțin (354—430) timp de opt secole domină apusul. Acest creștin cu suflet adinc ne lasă moștenire termenul de „filozofie creștină“, socotind că teologia este știința și înțelegerea credinței în lumina superioară a înțelepciunii. El socotește că Dumnezeu este Binele suprem, iar ținta vieții este fericirea, care înseamnă ridicare la cunoaștere, lumină, unire cu Dumnezeu.

Neoplatonismul

Mijlocul secolului III îi găsește pe locuitorii Imperiului Roman oboșiți de intelectualismul sec al lui Platon. Acum ei se apropie mai mult de trăirea religioasă, caldă a creștinilor și de fericirea comuniunii acestora cu Dumnezeu. În situația amintită pentru salvarea păgînismului, Plotin (204—270) — tot din Alexandria, unde s-a adunat toată înțelepciunea Orientului — inițiază un nou curent de filozofie idealistă: neoplatonismul. Ca element al cunoașterii supreme, el atașează cunoașterii intelectuale și extazul mistic rapid acceptat de aceșii din Peninsula Sinaitică.

În neoplatonism cunoașterea divinității se face pe calea unei legături nemijlocite cu cele transcendente. Legătura aceasta este posibilă intrucît se socotește că materia este o emanație a spiritului universal. Plotin înființează o școală neoplatonică la Roma, iar un alt neoplatonist, Iamblic (280—330) înființează alta în Siria, pledînd în favoarea oracolelor orientale și îndeosebi în favoarea theurgiei (practica invocării ajutorului spiritelor, zeilor, prin rostirea unor formule).

În anii 437—438 un reprezentant al școlii neoplatonice din Atena, Proclus, scrie o lucrare (Elemente teologice) cu scopul de a salva păgînismul. Conducut de un gînd excentric, cineva (nedescoperit pînă azi) îmbracă Elementele teologice de Proclus într-o mantie creștină, prezentînd-o drept lucrarea unui convertit al apostolului Pavel: Dionisie Areopagitul. Efectul falsului este surprinzător și deplin. Atît în Răsărit cît și în Apus (traducerea în latină aparține lui Eurigena din anul 858), bărbați recunoscuți sînt influențați de Elementele teologice. Ajunge să-l amintim doar pe Toma de Aquino care de acum devine singurul teoretician al Bisericii creștine apusene. Urmează incredibilul: de aici înainte Proclus este condamnat ca autor păgîn, iar Dionisie Areopagitul acceptat ca autor creștin!

Notă: Proclus s-a socotit și inspirat, așa cum și Ghilgameș a comunicat cu umbra prietenului său, Enkidu; cum Socrate a primit filozofia lui de la „demonul său“ (demon — în sens grecesc); cum Nicator seleucitul a consultat oracolele; cum și Dioclețian a cerut oracolelor sfat, ce să facă la rîndul lui și el cu creștinismul; cum Iulian apostatul a consultat personal spiritul lui Platon, încercînd să restabilească păgînismul).

Babilon — Medo-Perisa — Grecia — Roma

Ce s-a întîmplat în Roma? În Imperiul Roman mult înainte de Constantin cel Mare se fac eforturi pentru a găsi o formă de guvernămînt monarhic, salvator, și o religie corespunzătoare cu elemente adu-

nate din toate religiile, care să satisfacă toate nevoile spirituale ale tuturor popoarelor Imperiului de pe trei continente. Creștinismul — am văzut — se impunea, atrăgînd tot mai mult și pe filozofi. La fel se impunea și Orientul prin „miraculos“ și mister. Păgînismul se apăra din răsputeri. Crește influența cultului lui Mitra — mai apropiat de păgînism decît de creștinism — și intrucît satisfăcea pretențiile de puritate ale grecilor, disciplina severă a romanilor, cît și cufundarea mistică în taină a orientalilor, oferind destulă satisfacție ochilor, auzului, mirosului și limbii în fastul ceremoniilor cultului luminii, mitraismul este îndrăgît. Astfel Mitra, ca un rival al lui Hristos, în străie persane pornește să înghită creștinismul. Împăratul Aurelian adoptă — cum am mai amintit — cultul Soarelui, și acesta rămîne religia împăraților pînă la legiferarea creștinismului. Rezultatul? După ce în anul 285 Dioclețian ajunge singurul stăpîn și după modelul monarhilor orientali se declară zeu, decide nimicirea creștinilor și a creștinismului. Mitra este la lucru cu toată severitatea. Dioclețian adoptă fastul oriental, toți sînt datori să-i sărute marginea mantiei și a-l adora ca pe un adevărat zeu. În el recunoaștem modelul pentru mai marii Babilonului spiritual de mai tîrziu.

Revenind

Un mare cugetător al Indiei moderne, Ghandi, întrebat fiind ce părere are despre creștinism, a declarat: „În adevăr, nu este nici o deosebire între hinduismul formulat în Bagavaghita, și între revelația lui Hristos“. Nu de mult, primul papă care a pășit pe pămîntul Indiei a declarat (și pe drept!): „Există multe puncte comune între religiile Indiei și credința catolică“. Spre încheierea acestor idei mai amintim cuvintele fanaticului adept al ecumenismului, Ramakrișna: „Toate religiile lumii sînt căi bune spre perfecțiune“. Și s-au crezut cuvintele acestui hindus!

Întreita solie nu ne îngăduie să acceptăm această declarație drept valoare spirituală. Nu — pentru că evoluția gîndirii religioase pînă la culminarea aceasta a urmat trei linii paralele, dorind parcă să adevărească cele din Geneza 3: „Nu veți muri“; „veți cunoaște“; „veți fi ca Dumnezeu“. Îngerul al doilea striga: „A căzut, a căzut Babilonul!“

Care este vina lui? — A înlocuit pe Creator cu o ființă „supremă“ filozofică. A schimbat calea mîntuirii prezentate în Evanghelia dintotdeauna. A înlocuit poruncile lui Dumnezeu cu legi naturale. În locul Evangheliei veșnice a introdus o evanghelie nouă. A ridicat rațiunea umană împotriva unui „așa zice Domnul“. A așezat turnul Babel în locul Edenului. A devenit „poarta“ spre spiritism. Cînd profetizează glasul lui e fals. Din dorința de înălțare și dominare a devenit persecutor. Religia lui este: „Crede în Dumnezeu și împlinește poruncile oamenilor“.

În schimb, Evanghelia veșnică se vestește în mijlocul cerului de un înger. Babilonul a căzut, Evanghelia veșnică rămîne în picioare ca valoare spirituală.

Pastor,
Faluvéghy Desideriu
Consilier Conferința București

Dumnezeu vroia pace cu copiii Săi răzvrătiți. Cu acei fii îndepărtați de casa părintească care și-au prefăcut lumea într-un imperiu al răului.

Dumnezeu vroia împăcare cu copiii Săi dușmani. Cu acei fii făcuți după chipul și asemănarea Sa, care și-au mințit inima iar sufletul și l-au destinat gropii.

Dumnezeu vroia să se împace cu ei, căci vrăjmășia cu Dumnezeu este moarte și copiii Săi au ales calea morții.

Tatăl trebuia să Se întâlnească cu fiii Săi renegați. El a ales un loc de întâlnire.

Un loc între cer și pământ, care să fie și cer și pământ.

Un loc și un timp de întâlnire.

De fapt, istoria durerii noastre întinsă pe arcul atitor milenii este istoria marii despărțiri de Izvor.

Este istoria întiului adio rostit în suspin de jale la poarta Edenului cînd le-a mai rămas doar umbra fericirii de dincolo de porți.

Este istoria plînsului nostru ce ne-a însoțit pe drumul pribegiei și a stropit atitea morminte, atitea bucurii stinse, atitea clipe de despărțire! Este istoria cortinei lăsată între noi și veșnicie.

Da, Tatăl din ceruri vroia împăcare cu copiii Săi risipiți pe căi de rătăcire.

Și a făcut dintr-un petec de pământ pe un vîrf de deal loc de întâlnire cu noi. Și din ziua de azi clipea cea mai potrivită a regăsirii noastre.

Un loc pe pământ care să fie și cer și pământ.

L-a luat în stăpînire cu prețul trupului frînt.

Cu sîngele Său a deschis acolo un izvor al iertării. Și în inima Lui sfișiată un refugiu sigur, înșăși mintuirea.

Iar din cruce a făcut semn de chemare către fiecare din noi: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați...”^{1*}

Căci Dumnezeu vroia împăcare, inima Lui de Tată ceresc bătea în ritmul unui dor nestins după copiii Săi. „Vreau Eu oare moartea păcătosului?” El ne trimitea încă în vechime asigurarea: „Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?”^{1*}

Ciudate ființe sintem noi, oamenii! Plămădiți din pulberea pământului, purtăm în arhiva tainică a ființei noastre amintirea Casei

părintești, a unei stări de fericire și perfecțiune pierdută cîndva, dar spre care resortul subtil al nostalgiei ne mină neîntrerupt.

Multe drumuri au fost încercate în șiragul atitor generații. Toate au eșuat. Drumuri ce promiteau pace pentru suflet și bucurie pentru inimă, vindecare pentru răni și clișir de viață în pragul gropii.

Dar ce ironie a istoriei! La capătul fiecărui drum aștepta chiar groașa! Nici unul n-a fost adevăratul drum al întoarcerii acasă.

„Eu sint calea, adevărul și viața”, ni se oferă soluția căii înguste, a căii care este îngustă tocmai pentru că urcă spre vîrf, spre cruce.

Spre locul reîntîlnirii noastre cu Dumnezeu, după atita timp de despărțire vinovată, locul împăcării noastre cu El, după atita vreme de vrăjmășie absurdă.

Acolo regăsim pacca pe care numai pruncul o poate simți la sinul mamei sale. Este liniștea inimii, cînd printr-o minune a harului, bate iarăși în locul de unde fusese cîndva smulsă.

La locul de origine.

Pastor,
Lazăr Forray

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

INSTALAȚIE MODERNA

În fabricația curentă a întreprinderii de aparatură electrică pentru instalații din Focșani a fost lansat un nou produs de mare randament și eficiență în executarea lucrărilor de vopsit metale. Este vorba de instalația de vopsit electrostatic, solicitată încă de pe acum de numeroși beneficiari din țară. Folosirea ei contribuie la reducerea consumului de vopsea și la realizarea unor lucrări de mai bună calitate. Primul lot din noul produs a și fost expediat. În programul de modernizare și de sporire a eficienței întregii activități economice din întreprindere se prevede ca în acest an peste 40 la sută din producția-marfă să revină produselor noi și modernizate.

POD NOU PESTE BISTRIȚA

În centrul comunei Cîrlibaba, din județul Suceava, a fost dat în folosință, peste riul Bistrița, un modern pod din beton. Avînd o lungime de 36 metri, podul, realizat din fondurile de investiții ale I.F.E.T. Suceava și prin contribuția în muncă a locuitorilor comunei, face legătura între drumul național 18 Iacobeni - Borsă, centrul civic al comunei și punctele de exploatare forestieră din zonă. El contribuie astfel la creșterea substanțială a capacității de încărcare a utilajelor care transportă material lemnos din această zonă.

EDIFICII DE SĂNĂTATE

Prin darea în folosință a patru noi și moderne dispensare în localitățile Jina, Seica Mare, Orlat și Ocna Sibiului, nu-

mărul acestor unități în mediul rural din județul Sibiu a ajuns la 55. Astfel, baza tehnico-materială destinată sănătății oamenilor cuprinde 7 spitale, 109 dispensare medicale, din care 78 teritoriale, 12 dispensare-policlinici și două legăne de copii. Dotate cu mobilier și aparatură modernă, aceste unități sînt încadrate cu peste 1.000 de medici.

O NOUA CAPACITATE DE PRODUCȚIE

Pe platforma petrochimică Borzești, în cadrul uzinei de prelucrare a petrolului, a fost conectată la circuitul productiv o nouă capacitate industrială. Este vorba despre instalația de dezaichilare a toluenului, care asigură materia primă necesară fabricării izopropilbenzenului, folosit la rîndul lui pentru fabricarea cauciucului sintetic. Ea a fost realizată după o concepție originală, cu utilaje și echipamente moderne automatizate, la nivelul tehnicii actuale. De menționat că încă din primele zile de funcționare instalația s-a înscris în parametrii prevăzuți în proiect.

NOI TEHNOLOGII

Colectivul de muncă de la întreprinderea de prelucrare a maselor plastice din municipiul Sîntu Gheorghe, preocupat permanent de modernizarea procesului de producție, a conceput un utilaj termosudat de polietilenă, prin care se ating parametrii solicitați de partenerii de peste hotare. În afară de faptul că produsele de folii de polietilenă au calități îmbunătățite, acestea se realizează acum în condițiile obținerii unor substanțiale economii de materii prime, materiale și energie electrică.

Casa de cultură a științei și tehnicii pentru tineret din Oradea

Alegerea tovarășului de viață

Adesea toată atenția tinerilor se concentrează asupra momentului în care se ia o hotărâre privitoare la partenerul de căsătorie. Acel moment este trăit cu mare intensitate și rămâne de neuitat. Dar hotărârea nu este un act izolat sau un accident, ci ea decurge în mod natural din modul în care tinărul a parcurs etapele anterioare ale dezvoltării sale. Astfel, alegerea tovarășului de viață este un indicator sigur al gradului de maturitate intelectuală, spirituală și socială atins în anii de formare. Am putea spune de aceea: Spune-mi cu cine te căsătorești, și-ți voi spune cine ești.

Alegerea partenerului de căsătorie este deci un proces complex de formare, identificare și decizie. Ţelul este întemeierea unei căsătorii care să ofere satisfacții reciproce, armonie spirituală și dezvoltare continuă de-a lungul celor 40 sau 50 de ani cât ea durează. O alegere corectă nu este o garanție a împlinirii acestui țel, dar o hotărâre greșită micșorează foarte mult șansele atingerii lui. Un proces atât de important și atât de strâns împletit cu destinul vremelnic și veșnic cere o colaborare strânsă cu Dumnezeu.

„Un creștin sincer nu va înainta cu planurile sale pentru căsătorie fără să știe dacă Dumnezeu este de acord cu ele. El nu va dori să aleagă pentru sine, ci va simți că Dumnezeu trebuie să aleagă. Nu trebuie să ne placem nouă înșine, căci Hristos nu Și-a plăcut Sineși. Nu vreau să se înțeleagă că trebuie să te căsătorești cu cineva pe care nu-l iubești. Acesta ar fi un păcat. Dar fantezia și emoțiile nu trebuie lăsate să conducă la ruină. Dumnezeu cere întreaga inimă, iubirea supremă”. (AH 43).

Mulți tineri se întrebă: dar cum să aflu voința lui Dumnezeu în această privință? Experiențe foarte variate ne fac să ne gândim la declarația lui Pavel: Dumnezeu „a vorbit... în multe chipuri” (Evrei 1,1). Acest lucru poate fi adevărat și astăzi. De aceea, răspunsul la întrebare ar putea fi: caută ca Dumnezeu să-ți vorbească în acel fel în care ți-a răspuns și în alte probleme importante ale vieții tale. Nu pretinde acum o cale nouă, doar pentru că ai auzit cum a procedat cineva. Dar dacă până acum nu ai avut siguranța că Dumnezeu a răspuns rugăciunilor tale? Lucrul cel mai înțelept ar fi să încetești acțiunea legată de căsătorie. Ai nevoie de timp ca să te apropii de Dumnezeu și să verifici legătura ta cu Cerul în alte probleme, mai simple. Nu puțini care nu au auzit glasul lui Dumnezeu pentru ei până atunci și, vai, nici după aceea, s-au descurajat căutând insistent, fără succes, să afle voia lui Dumnezeu cu privire la căsătorie.

Totuși, există un singur mijloc infailibil de călăuzire. Acesta este Biblia. „Sfânta Scriptură trebuie să fie primită ca o revelație autoritară, infailibilă și suficientă a voinței Sale. Ele sînt măsura caracterului și... dovada experienței” (GC/VII). „Singura siguranță stă în ascultarea de Cuvîntul lui Dumnezeu”. (FE/501). Încadrarea în principiile Bibliei, iată calea de a cunoaște voința lui Dumnezeu. Nici Sfînta Scriptură și nici Spiritul Profeției nu ne recomandă altă cale.

Fiecare tinăr care se află în pragul hotărîrii are deja anumite criterii de alegere. Unele dintre ele sînt personale, căci în adevăr alegerea este personală și unică. „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate” (Prov. 31,29). Tot Solomon vorbește despre „...fete fără număr, dar numai una singură este porumbița mea, neprihănită mea” (Cînt.

Cînt. 6,8,9). Dincolo de acest element inexprimabil, unic și personal al alegerii, trebuie să fie urmărite anumite criterii stabile, generale. Să enumerăm trei dintre ele:

a) Atitudinea față de Dumnezeu. În mod hotărît acest criteriu nu trebuie să fie trecut cu vederea de către cel credincios. Acesta este un principiu biblic: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” (1 Cor. 6,14). Spiritul Profeției precizează: „Căsătoria între credincioși și necredincioși este interzisă de Dumnezeu” (AH/63). Se poate ca cel necredincios să aibă un caracter moral excelent, dar faptul că el sau ea nu răspunde cerințelor lui Dumnezeu și că neglijează o mintuire așa de mare este motiv îndestulător ca o asemenea unire să nu se realizeze. Caracterul celui necredincios poate fi asemenea celui al tinărului căruia Isus i-a spus: „Un singur lucru îți lipsește”. Și acela era singurul lucru cu adevărat necesar” (AH/63).

„Numai în Hristos, cel credincios poate întemeia în siguranță o legătură de căsătorie. Iubirea umană dobîndește cea mai strînsă legătură din iubirea divină. Numai acolo unde domnește Hristos poate fi o dragoste adîncă, adevărată, neegoistă” (AH/68).

b) Valori și ținte asemănătoare. Numim valoare ceva la care îți foarte mult și care determină ce anume vei face în viață. Valorile trebuie să coincidă cît mai mult. Ele sînt în mare măsură modelate de concepția despre religie. Dar aceeași religie nu înseamnă întotdeauna aceeași consacrare, angajare în viața Bisericii, ținte spirituale și priorități.

Valorile și țintele cuiva sînt influențate și de mediul în care el s-a format. Uneori aceste influențe latente se vădesc, surprinzător, odată cu înaintarea în vîrstă.

c) Nevoia de afecțiune și capacitatea de a oferi siguranță și iubire. Este necesar să înțelegi nevoile celuilalt, ca să știi în ce măsură le vei putea satisface. Este necesar să cunoști capacitatea lui de a oferi afecțiune ca să știi în ce măsură vor fi împlinite așteptările tale.

În cursul procesului alegerii aceste atitudini au ocazia să se exprime și să fie testate. Este nevoie de timp și înțelepciune. Apoi imaginează-ți viitorul. Nu e vorba de vise, ci situații concrete. Cum veți arăta? Cum vă veți purta? Cum se vor împlini cele două personalități în situațiile obișnuite ale vieții? Dar în criză? Nu este nevoie să spui sau să faci nimic care să rănească pe celălalt, dar nu renunța la libertatea ta de alege. Vorbește lui Dumnezeu despre aceasta, sfătuiește-te cu părinții, cu pastorul sau cu prietenii de încredere, și apoi caută din nou să așezi luarea deciziei pe terenul sigur al Sfintelor Scripturi.

Am amintit de libertatea de alege. Poate că unii cititori au călînat din cap, cu neîncredere. În adevăr, mulți nu se simt liberi să aleagă. Mai întîi e vorba de fete, care în mod tradițional nu au inițiativa, ci așteaptă. Ce libertate este să aștepti? Apoi diferite alte situații — fizice, estetice, sociale, economice, vîrstă, sănătatea etc. — limitează și mai mult posibilitatea de alege. La ce bun să citești despre alegere dacă eu nu voi putea să-mi exercit opțiunea decît prin da sau nu?

Aceste știrbiri ale libertății de alege nu au făcut parte din planul original al lui Dumnezeu. Ele sînt în mare măsură urmarea păcatului. Dar Domnul Hristos a restabilit, cu prețul vieții Sale, libertatea adevărată. „Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8,36). Insistența expresiei „cu adevărat slobozi” arată că întotdeauna oamenii au fost sceptici că sînt cu adevărat liberi. Nu cumva este și mai comod? Mai bine să ai pe cine arunca vina! Tinărul care nu gîndește liber, care nu se consideră liber, nu va putea să fie eliberat de om. Numai Domnul poate aduce eliberarea. El „a surpat zidul” (Efes. 2,14). „Nu mai este nici rob, nici sloboz... fiindcă toți sînteți una în Hristos Isus” (Gal. 3,28). Apoi, o viață consacrată, activă în societate și în comunitate, orientată spre creștere și servire neegoistă va transpune în acțiune

lată semănătorul a ieșit să semene...

Matei 13,3

Cu această imagine atât de elocventă, atât de plină de optimism, Mintuitorul a introdus în propovăduirea Sa un ciclu de pilde menite să illustreze Împărăția Cerurilor în prima ei fază: Împărăția harului.

Dacă ne mărginim la primele trei pilde, „Pilda semănătorului”, „Pilda neghinei” și „Pilda seminței de muștar” și încercăm să le cuprindem într-o privire sinoptică, observăm o succesiune de imagini complementare și constatăm o succesiune gradată de idei, prezentate într-o continuitate logică.

În afară de tematică, aceste pilde sint legate prin simbolul comun al semănătorului, un simbol atât de polisemantic. Domnul Hristos nu a prezentat un tablou static în care să abunde elementele estetice, cu descrieri pitorești, ci vorbind despre Împărăția Cerurilor oferea de fiecare dată o imagine dinamică, tabloul unei activități. Cu alte cuvinte, împărăția harului nu se reduce la trăiri sentimentale gustate în pasivitate, la stări de beatitudine, la emoții sufletești, ci aparținând la această împărăție, se evidențiază printr-o activitate folositoare: Ca și semănatul această activitate poate părea foarte simplă, modestă dar este indispensabilă vieții. De asemenea este o lucrare prezentă, dar îndreptată spre viitor. Semănatul nu se poate săvârși pentru trecut, nici pentru prezent, ci în mod exclusiv numai pentru viitor. De aici rezultă nuanța atât de optimistă a acestor pilde. Semănatul înseamnă mereu o cheltuire de timp, de energie și chiar de valori — sămînța este aruncată — dar este o cheltuire rațională în vederea secerișului viitor care justifică orice efort și va răsplăti fiecare bob care a fost aruncat. De aceea am putea spune că viitorul verbului „a semăna” este „a seceră”, iar viitorul verbului „a te cheltui” este „a strînge” roade.

Fiecare dintre cele trei pilde ilustrează fațete diferite pregătitoare pentru Împărăția Cerurilor.

Pilda semănătorului. Originea și proporțiile lucrării.

Lucrarea este de origine divină. Fiul lui Dumnezeu este implicat direct ca Marele Semănător, care a aruncat semințele speranței unei vieți veșnice în brazda neagră a pământului. Ne surprinde aruncarea seminței pe orice fel de teren, lângă drum, pe pământ stîncos, între spini. Dar aceasta nu este o risipă, ci ilustrează proporțiile lucrării lui Dumnezeu, extinderea ei asupra întregii omeniri; nimeni nu este ocolit, oricui i se dă o șansă. Astfel citim despre Domnul Hristos: „Isus străbătea TOATE cetățile și satele...” (Matei 9,35). Iar la încheierea activității Sale pămîntești Marele Semănător însărcinează pe ucenicii Săi „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. (Marcu 16,15). Vizionarul de pe insula Patmos vede un înger cu o Evangheliie veșnică „pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi, oricărui norod”. Acțiunea Mintuitorului în împărăția harului este de proporții extensive și intensive maxime, cuprinzînd tot pământul și pe orice om.

Locul omului în această pildă îl găsim în imaginea solului de diferite consistențe; aici omul este în poziția de receptor al acțiunii divine. De fapt întâlnim un raport similar cu cel prezentat în cartea Genezei: „Dumnezeu a făcut pe om din țărina pământului” (2,7). Atunci Creatorul a luat în mîna Sa țărina ca să

creeze primii oameni, iar în împărăția harului apare ca Semănător, dăruind țărinei semințele prețioase ale vieții veșnice. Acum nu mai este lutul maleabil, ci bătațorit, împietrit, năpădit de spini. Dar există și ogor reavăn, țarina cea bună, receptivă și roditoare.

Pilda neghinei — calitatea lucrării.

Această pildă are în centru expresia „sămînța cea bună”, cit și antiteza neghina-griiu, evident ilustrînd astfel un alt aspect al lucrării divine: aspectul calitativ. Chiar dacă în țărină apare și neghina, Domnul, stăpînul țărinei; nu este responsabil, pentru că El a semănat „o sămînță bună în țarina Lui”. (vers 24). Neghina se datorează acțiunii unui vrăjmaș, care s-a folosit de momentele de neveghere ale slujitorilor. Dar la urmă va fi arsă în foc. Chiar dacă se vadește și acțiunea răului ea nu poate anihila creșterea și coacerea seminței celei bune, singura care va rămîne.

Locul omului este superior celui din pilda precedentă. Rolul său este acela de slujitor-colaborator, angajat sufletește în lucrarea semănării, supraveghetor atent al finalizării lucrării, întristat de aspectele negative. Am putea spune că cei care au fost țarina cea bună în pilda precedentă devin la rîndul lor semănători pentru binele altora. Dar Cel care conduce toată lucrarea este Același: „Doamne, n-ai semănat sămînță bună în țarina Ta?” (vers 24).

Efectele lucrării — Pilda seminței de muștar.

În ultima pildă din această „mică trilogie” accentul cade pe antiteza dimensiunilor: „cea mai mică dintre toate semințele; dar după ce a crescut este cea mai mare dintre toate zarzavaturile și se face un copac” (vers 32), ilustrînd astfel în mod genial efectele lucrării divine. Micimea seminței de muștar era proverbială între evrei. Cit privește dimensiunea la care poate crește tulpina, un cunoscător al locurilor relatează că în ținuturile fertile din nordul lacului Ghenezaret a întîlnit tulpini de muștar de 4 m înălțime. Valorile împărăției harului — în virtutea unei optici omenesti pot fi privite ca fiind foarte mici, ea și sămînța de muștar, dar rezultatele sînt cele mai mari, sînt rezultate veșnice.

Rolul omului în această pildă este superior primelor, omul fiind aici și țarină și semănător și beneficiar; el seamănă în țarina lui. Astfel ne este prezentată Împărăția Cerurilor sub aspectul responsabilității individuale; (ce trebuie să facă individul). El trebuie să semene în țarina lui — în viața lui — adevărul divin, chiar dacă i se pare la început neînsemnat. Aplicat în viață va aduce rezultate nebănuite.

În concluzie putem spune că apartenența la împărăția harului implică responsabilități în cele trei direcții: față de Dumnezeu, față de semenii și față de sine, ilustrate atât de potrivit prin cele trei pilde. Omul trebuie să primească adevărul divin, să-l împărtășească și să-l aplice în viața lui.

Pastor,
Emilian Niculescu

VRĂJMĂȘIA OMULUI ÎMPOTRIVA LEGII LUI DUMNEZEU

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pămîntești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”.

Rom. 8,7

Probabil că acuzația cea mai condamnabilă adusă păcătoșului este vrăjmășia sa firească împotriva Legii lui Dumnezeu, împotriva neprihănirii pe care o cere Legea. Din fire omul este cu totul opus Legii lui Dumnezeu. În consecință face tot ce-i stă în putință pentru a scăpa de ea. Și astfel el se răzvrățește împotriva lui Dumnezeu.

Motivul pentru care omul nu ascultă de Legea lui Dumnezeu este faptul că el nu este dispus să facă lucrul acesta. Copilul nu ascultă de părinți dacă nu are dispoziția să facă lucrul acesta. Omul nu iubește pe Dumnezeu și nu ascultă de poruncile Sale decât dacă are dispoziția să facă acest lucru. Aptitudinile și natura sa sînt atît de paralizate de păcat încît și-au pierdut capacitatea lor naturală de a asculta de poruncile lui Dumnezeu sau de a accepta autoritatea lor.

Omul trebuie mai întîi să iubească pe Dumnezeu pentru a păzi poruncile Sale. Însă vrăjmășia și iubirea nu pot coexista în aceeași gîndire. Atît timp cît vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu domnește în inimă, iubirea de Dumnezeu nu poate fi acolo. Nu putem iubi și urî în acelaș timp; noi nu putem avea un spirit răzvrătit și neascultător și în acelaș timp să fim și ascultători. Omul care nu este născut din nou este atît de potrivnic Legii lui Dumnezeu încît, lăsat la voia sa, el nu va asculta de ea.

Nu există nici o modalitate de a schimba natura decăzută fără ajutorul Duhului Sfînt. „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis”. (Ioan 6,44) Mai mult încă, omul nerenăscut cre-

de că orice cerință pentru o strictă păzire a Decalogului reprezintă o negare a libertății individuale. Oamenii cred că insistența asupra acestui fel de ascultare impietează asupra libertății lor. Omul nerenăscut tînde să creadă că Legea lui Dumnezeu îl încătușează, refuzîndu-i manifestarea liberă a inclinațiilor, posibilităților și forțelor sale naturale. El se revoltă împotriva Legii lui Dumnezeu în numele libertății.

„Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar cînd a venit porunca, păcatul a înviat și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit, și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea.” (Rom. 7,9-11)

Însă falsul strigăt pentru eliberarea de păzirea poruncilor nu face ca robia față de păcat să fie mai puțin reală. Problema păcatului omului nu se rezolvă modificînd sau abrogînd Legea, ci lăsînd ca Duhul Sfînt să scrie Legea lui Dumnezeu în întreaga ființă a omului. Astfel vrăjmășia este schimbată în iubire. Inima este schimbată, iar nu Legea. Nu este o diminuare a responsabilității omului de a păzi Legea. Mai degrabă ea este mai clar definită și acceptată. Domnul Hristos domnește în așa fel în viața creștinului încît acesta nu mai are nici un conflict cu Legea lui Dumnezeu.

„Cînt de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gîndesc la ea.” (Ps. 119, 97)

„Legea Domnului este desăvirșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orînduirile Domnului sînt fără prihană și veselele inima; poruncile Domnului sînt curate și luminează ochii. ... Ele sînt mai de preț decît mult aur curat; sînt mai dulci decît mierea decît picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cîine le pazește, răsplata este mare.” (Ps. 19,7-11)

Ascultarea păstrează pacea noastră cu Dumnezeu. Cu cît mărturi-

sește mai mult viața noastră despre păzirea credinței ce lucrează prin iubire, cu atît mai multă încurajare și asigurare vom primi. Cu cît nu ascultăm de Dumnezeu, cu atît condamnarea va păta viața noastră.

„Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întîmplă nici o nenorocire.” (Ps. 119, 165)

„Prea iubiților, dacă nu se osîndește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.” (1 Ioan 3,21,22)

Legea de neschimbat a lui Dumnezeu

Cel care studiază istoria omului, poate ușor trage concluzia că Satana a conspirat cu omul păcătos împotriva Legii lui Dumnezeu. În consecință, standardul moral și cerințele Legii lui Dumnezeu au fost în mare parte întunecate. Profetul Daniel a scris despre timpul și puterea religioasă ce va căuta să schimbe Legea, în acest fel împotriva-vîndu-se lui Dumnezeu.

„El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, și asupra pe sfinții Celui Prea Înalt și se va încumeta să schimbe vremile și legea;” (Dan, 7,25)

Una din caracteristicile de seamă ale lumii de astăzi este îndepărtarea de Legea lui Dumnezeu. Oamenii interpretează fărădelegea în termeni mai blînzi decît o face Cuvîntul lui Dumnezeu. Alitudinea omului se reduce la nepăsare și îngăduință față de cerințele Legii în favoarea unui foarte tolerant Dumnezeu al iubirii. În cele mai multe biserici există tendința spre o deschidere a minții, atunci cînd se consideră orice cerință morală ca fiind absolută. Sînt absente convingerile pozitive cu privire la problemele morale. Toate acestea fac ca oamenii să nu mai considere Legea lui Dumnezeu ca fiind obligatorie. Oamenii pun propriile legi și norme în locul Legii lui Dumnezeu.

Se crede și se afirmă deasemenea de către mulți că o poruncă este diferită de celelalte: că porunca de a păstra ziua a șaptea ca Sabat poate fi modificată spre a păzi înțîia zi a săptămîinii. Dacă aceasta se poate realiza, atunci Cele Zece Porunci nu mai sînt voința de neschimbat a lui Dumnezeu și standardul moral al credincioșului. Problema ce se ridică aici este aceea dacă cel care ține prima zi a săptămîinii ca fiind sfîntă, împlinește ceea ce Dumnezeu i-a poruncit să facă. Dacă prin libertatea în Hristos se înțelege faptul că pentru a se acomoda unei situații date și a înălțura neplăcerea, omul poate modifica, îmbunătăți, adăuga la ea, sau

schimba Legea lui Dumnezeu atunci cum vom interpreta afirmația Domnului Hristos: „Căci adevărat vă spun că vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de șlovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.“ (Mat. 5,18)

Dacă cerința precisă a poruncii a patra sau a oricărei alte porunci poate fi schimbată de către om, nu înseamnă oare acest lucru că el a uzurpat locul lui Dumnezeu? Nu a respins el natura veșnică a Legii lui Dumnezeu proclamată de Hristos? Nu a devenit astfel omul Domn al Sabatului în locul lui Hristos? Domnul Isus a spus: „Așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.“ (Marcu 2,28) Cum poate schimba una din cele Zece Porunci fără a călca și a nega întreaga Lege? (vezi Iacov 2,10)

Adam și Eva au încercat acest lucru și au adus păcatul și moartea asupra întregului neam omenesc. Și regele Saul a încercat. Atunci când Dumnezeu l-a trimis să nimicească pe Amalec, vrăjmașul de moarte al lui Israel, porunca a fost categorică și nu permitea compromisul:

„Du-te acum, bate pe Amalec și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui...“ (1 Sam. 15,2,3)

Ce a făcut Saul?

„Saul a bătut pe Amalec... Dar Saul... a cruțat pe Agag și oile cele mai bune, boii cei mai buni, vitele grase, miei grași, și tot ce era mai bun; n-a vrut să le nimicească cu desăvârșire... Domnul a vorbit lui Samuel și i-a zis: Îmi pare rău că am pus pe Saul împărat căci se abate de la Mine și nu păzește cuvintele Mele.“ (1 Sam. 15,7-11)

Saul a păzit numai o parte a poruncii exprese a lui Dumnezeu, sau pur și simplu el a călcat întreaga poruncă? Oamenii au greșit în totdeauna atunci când au crezut că Legea lui Dumnezeu poate fi schimbată sau modificată în vreun fel oarecare. Numai atunci când omul acceptă poruncile lui Dumnezeu așa cum a făcut Domnul Hristos păzindu-le în întregime, va considera călcarea de către el a Legii lui Dumnezeu ca fiind păcat împotriva lui Dumnezeu. În orice parte a Scripturii, Dumnezeu a oferit omului Legea Sa nu numai pentru o deplină ascultare și niciodată pentru neascultare, nici chiar în așa numitele aspecte de „amănunt“.

Mulți teologi, multe biserici și denominațiuni poate că nu vor fi de acord cu acest lucru. Cerința Scripturii ca omul să păzească Legea lui

Dumnezeu în totalitatea ei este de neacceptat pentru aceia care insistă să modifice Legea pentru ca aceasta să corespundă intereselor lor. Deoarece Legea lui Dumnezeu scoate în evidență păcatul și consideră fiecare călcare a Legii ca fiind fărădelege, oamenii care doresc să meargă pe propria lor cale găsesc că Legea este intolerabilă.

Singura alternativă ce mai rămâne este aceea de a respinge ascultarea de porunci sau să stabilească un sistem, o interpretare care să se adapteze păcătoșeniei lor. Când acest lucru se întâmplă, rezultatul va fi o pierdere serioasă a respectului față de poruncile lui Dumnezeu. În momentul în care această atitudine capătă ascendență, urmează decăderea morală atât a individului cit și a celor ce abdică de la datorie. Vedem acest lucru în lumea de astăzi. Stabilitatea morală dispăre. Cât de puțini din cei care pretind că sînt creștini sînt apărători de neclintit ai adevărului lui Dumnezeu, susținători ai Legii, susținători ai Bibliei ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu? Cît de puțini sînt angajați în sprijinirea digurilor morale, ținînd piept popoului de neglijuiri ce scaldă lumea.

Omul păcătos admite cu ușurință că este de ajuns să crezi în Evanghelie, însă să fii scutit de cerințele Legii lui Dumnezeu. Aceasta este o greșeală primejdioasă. Căci gîndirea denaturată a păcătosului este partașă acelei fărădelegi pe care el o crede ca fiind neimportantă. Cerințele ascultării trebuie să fie permanent aceleași fără a ține seama de neputința noastră de a face ceea ce cere legea. Nu vom scăpa niciodată de cerințele Legii lui Dumnezeu.

Îngăduim noi să nutrim măcar pentru un singur moment gîndul că Dumnezeu ne va îngădui să călcăm vreuna din poruncile Sale? Putem crede cu adevărat într-un Dumnezeu care îngăduie răului moral să existe în vreun fel oarecare? Dacă sîntem în adevăr cinstiți cu noi înșine și acceptăm întreg adevărul biblic, nu vom crede că atunci cînd ne-am consacrat viața lui Hristos trebuie să și ascultăm și să păzim poruncile Sale. Acest lucru l-a avut în vedere Evanghelia cînd ne-a salvat din păcat. Întreaga Evanghelie onorează Legea.

Strigătul de „legalist“ auzitori de cite ori un creștin caută să păzească cu strictețe întreaga Lege, nu

mai prezintă deloc vreo valoare. Aștăzi problema omului nu mai este aceea de a fi găsit încercînd din greu să păzească Legea, ci în dorința și hotărîrea sa de a se elibera de Lege. În totdeauna au existat oameni care au sperat să devină neprihăniți prin faptele lor bune și prin facerea binelui, sperînd astfel să cîștige favoarea lui Dumnezeu. Unii ca aceștia au greuță în a accepta mintuirea numai prin credință.

Cărturarii și fariseii din timpul Domnului Hristos au pervertit adevărata funcție a Legii și învățătura mintuirii prin har. Ei învățau că păzirea poruncilor era o condiție pentru a deveni copilul lui Dumnezeu, și nicidecum un rezultat al ei. În religia lor ei își găseau motivarea în Lege și nu în darul mintuirii oferit de Dumnezeu, mintuire oferită liber numai pe baza credinței. Astfel ei deveneau propriul lor ideal prin eforturi proprii cu o falsă siguranță bazată pe propria-i neprihănire. Domnul Hristos a respins legalismul Iudeilor; la fel au făcut Pavel și ceilalți scriitori ai Noului Testament. Desigur Biblia se opune folosirii necorespunzătoare a Legii.

Este mai mult decît regretabil faptul că mulți teologi, interpreți ai Bibliei, conducători religioși cum și Biserica Creștină în mare parte din istoria ei, au interpretat opoziția Noului Testament față de funcția greșită a Legii, ca fiind opoziție față de Lege în sine și față de conținutul moral al Legii. Consecința tragică a acestei atitudini este aceea că mulți creștini au fost făcuți să creadă că o ascultare strictă față de toate poruncile nu mai este nicidecum obligatorie. Însă conținutul moral al Legii este veșnic. Caracterul moral și spiritual al celor Zece Porunci este inviolabil. Valorile unei bunătați desăvîrșite, a unei curății desăvîrșite, a cinstei desăvîrșite, iubirii desăvîrșite și a închinării desăvîrșite singurului și adevăratului Dumnezeu pe care Legea le cere sînt universale, cuprinzînd toate ființele create de Dumnezeu în întregul Univers, inclusiv pe îngeri.

„Domnul Hristos nu este sfîrșitul Legii... El este acea Persoană care a înțeles să îndeplinească și a îndeplinit Legea. Domnul Hristos departe de a fi sfîrșitul Legii, a înfăptuit-o (Rom. 3,31). Iar rolul Duhului Sfînt în noi este acela de a ne face în stare să îndeplinim cererile adevărate ale Legii. (Rom. 8,4) Ceea

ce este Legea, ceea ce descoperă Legea, ceea ce cere Legea nu este numai înafacabil din punctul de vedere al Domnului Hristos, ci omul trebuie să se plece înaintea ei într-o dăruire totală ca fiind descoperirea lui Dumnezeu. Conținutul Legii primește o aprobare necondiționată. Dar funcționalitatea Legii este însă o altă problemă. Aici lucrurile devin mai complexe. Există o deosebire importantă în funcția Legii. Pe deoparte putem vorbi despre funcția sa legitimă și intențională și pe de altă parte despre funcția sa ilegitimă și denaturată. Putem vorbi despre funcția pe care Dumnezeu a înțeles ca ea s-o aibă și despre funcția cu care oamenii... au investit-o în ea." (L.B. Smedes, All Things made new, pag. 96—97).

Scopul Legii este acela de a ne face să vedem păcatele noastre. Scopul Evangheliei este însă acela de a ne curăți de păcate. Nu trebuie să aplicăm Legea acolo unde trebuie aplicată Evanghelia. Legea lui Dumnezeu nu greșește. Ea nici nu dă deoparte cerința ascultării. Trebuie să admitem că Legea Morală nu poate fi păzită de cât de acela care este în Hristos. Legea lui Dumnezeu este spirituală. Ea se adresează persoanelor spirituale. Creștinul nu trebuie să aibă vreo greutate în a da onoare Legii prin ascultare de ea. Nu există nici un conflict între Lege și Evanghelia, ci numai între Legalism și Evanghelia.

Păzirea strictă a Legii lui Dumnezeu nu este legalism. Faptul că un om insistă să păzească toate Cele Zece Porunci aceasta nu îl face un legalist. Numai atunci când un om păzește Legea pentru a ajunge să fie primit și o anumită poziție față de Dumnezeu, numai atunci acesta este un legalist. Numai atunci când el adaugă merite la ascultarea sa pentru a câștiga foavoarea lui Dumnezeu, atunci este un legalist. Domnul Isus Hristos este antilegalist. Dar El nu este împotriva Legii.

Ascultarea forțată nu este primită de Dumnezeu. A face binele în afara unei motivații drepte nu este neprihănire mintuitoare. Neprihănirea iudeilor consta în exteriorizarea Legii. Pentru ei conformarea externă era împlinirea Legii. Domnul Hristos a respins lucrul acesta.

„Căci vă spun că dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor." (Mat. 5,20)

Domnul Isus a fost foarte strict în ceea ce privește chiar și o „iotă sau o frântură de slovă" a Legii. Însă a trecut dincolo de ele, având o inimă și o minte în deplină armonie cu Legea. În viața Sa Domnul Hristos a arătat ce cuprinde în adevăr ascultarea. Legea lui Dumnezeu a fost veșnic susținută și apărată în Domnul Isus.

„Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția Cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția Cerurilor." Mat. 5,19.

În armonie cu aceasta, locul fiecărui om în Împărăția Cerurilor va fi determinat după modul în care el a păzit Legea și a învățat și pe alții să o păzească. Nu avea să fie nici o falsificare a acestui lucru. Domnul Hristos nu a venit ca să elibereze pe urmașii Săi de obligația ce o au de a păzi Legea, ci pentru a le da putere supranaturală pentru a o asculta prin prezența Sa lăuntrică, cum și a Duhului Sfânt. Călcarea Legii lui Dumnezeu nu este nicăieri aprobată în Biblie. Acest lucru este cu neputință în Evanghelia. Cerințele Legii sînt veșnice. Nu trebuie să ne permitem să ne deosebim de Domnul Isus Hristos, căutînd să schimbăm sau să nu ascultăm vreo parte a Legii Sale. A face acest lucru înseamnă să ne depărtăm de Domnul Hristos.

Legea și Evanghelia sînt complementare. Orice învățătură care slăbește autoritatea Legii lui Dumnezeu, ascunde păcătoșenia omului și micșorează nevoia pentru lucrarea mintuitoare a lui Hristos. „Puterea păcatului este Legea" (1 Cor. 15,56). „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului" (Rom. 3,20). „Pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos prin faptul că se slujea de aceeași poruncă." „Așa că Legea negreșit este sfîntă și porunca este sfîntă, dreaptă și bună." (Rom. 7,13,12)

Legea nu poate reda omului neprihănirea și ascultarea, dar Evanghelia și Duhul Sfînt pot face acest lucru. Evanghelia este vestea cea bună deoarece ea oferă putere creștină de a fi salvat de păcat și de a face ceea ce pînă în acel moment nu putea îndeplini ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Evanghelia își manifestă puterea și slava deplină atunci cînd cerințele Legii sînt

păzite cu credință. Forța constrîngătoare a Legii, în loc de a fi slăbit prin lucrarea de ispășire a lui Hristos este în virtutea acestei lucrări confirmate pentru toți oamenii. Ce ar fi făcut Evanghelia pentru neamul omenesc dacă ar fi lăsat pe oameni în păcatele lor și călcarea Legii? „prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți." (Rom. 5,19) „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum!" (Rom. 6,1,2)

Sîntem mintuiți prin har, prin credință. Aceasta este rădăcina întregii ascultări. Fără credință ascultarea nu înseamnă nimic. Credința care nu lucrează prin dragoste pentru a readuce pe om în armonie cu Dumnezeu nu este credință. Mintuirea prin har nu este niciodată în slujba fărădelegii. Dar dacă Legea lui Dumnezeu poate fi schimbată atunci, nu a fost necesar ca Domnul Hristos să moară pentru păcat. Legea și Evanghelia stau sau cad împreună. Obligativitatea neschimbată a Legii lui Dumnezeu este esențială dacă natura păcatului trebuie înțeleasă. Domnul Hristos a murit pentru păcatele noastre, pentru că nu a existat nici o cale de a micșora pedeapsa pentru păcat micșorînd vina călcării Legii de către om fără ca în același timp să nu micșorăm urgența Evangheliei.

Schimbarea Legii lui Dumnezeu nu poate ajuta pe om, căci a o anula înseamnă nici mai mult, nici mai puțin decît a aproba păcatul.

„Căci, cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, ce face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: 'Să nu preacurvești', a zis și: 'Să nu ucizi'. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător de Legii. Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni cari au să fie judecați de o lege a slobozeniei." (Iacov. 2, 10-12)

Creștinul trebuie să se hotărească cum dorește să trăiască: fie în armonie cu și în ascultare de voia lui Dumnezeu sau în dezacord cu Dumnezeu.

„Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă noi întărim Legea." (Rom. 3,31).

Nu este un lucru lipsit de importanță faptul că fiind mintuiți numai prin Hristos, oamenii descoperă că mintuirea este trecerea de la păcat, la împlinirea îndreptăririi Legii, de la neascultare la ascultare. Oamenii nu sînt mintuiți prin mari

sacrificii, sau datorită ascultării. În același timp însă, o credință vie nu înseamnă cădere într-o viață de păcat. Ea nu duce la o rămânere în urmă din punct de vedere moral. Asigurarea iertării lui Dumnezeu nu poate niciodată avea loc fără o schimbare morală corespunzătoare. Copiii lui Dumnezeu trebuie să se mense ei înșiși în neprihănirea și nu în lipsa neprihănirii.

Dumnezeu nu este numai Tatăl nostru ceresc ci și Leguitorul nostru. El este astfel deoarece El este și Creatorul nostru așa cum este și al tuturor lucrurilor din lume și din Univers. Aceasta rezultă din ordinea întregului Univers și din autoritatea absolută și consecventă a legilor naturii în întreg domeniul lumii fizice. Dumnezeu conduce lumea și Universul. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea miinilor Lui”. (Ps. 19.1) Mulțumim lui Dumnezeu pentru statornicia și încrederea Sa. Ne bucurăm în ea. Nu am dori să fie altfel.

Deoarece Dumnezeu conduce lumea noastră fizică prin legi, nu este oare la fel de important ca Dumnezeu să insiste asupra Legii Morale în regatul ființelor raționale libere? Dumnezeu ne-a creat pentru a trăi în armonie cu El și cu celelalte ființe din univers. Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, înzestrat cu aceeași natură de la Dumnezeu. Dumnezeu nu ar mai fi Dumnezeu dacă, la Creațiune, El nu ar fi dat omului un standard moral asemănător propriului Său caracter, înțeles în mod inteligent aprobat și ascultat moral și spiritual de toate ființele create de El. Avem toate motivele de a ne bucura pentru că Tatăl nostru ceresc cere copiilor Săi să trăiască prin viața care este în Sine, prin codul moral care este în El însuși. Domnul Isus Hristos a trăit viața Sa pe pământ în deplină ascultare de voia Tatălui Său, viața pe care Dumnezeu dorește să o trăim și noi.

Fie ca omul să călătorească în cele mai îndepărtate colțuri ale universului, spre planete și stele, dacă este posibil. El va fi confruntat pretutindeni cu declarația neschimbătoare a legilor lui Dumnezeu cu privire la ceea ce este bine și ceea ce este rău. Legea lui Dumnezeu atit în natură cit și în toate ființele create, îl va înconjoară așa cum îl înconjoară atmosfera.

Nu peste mult timp, cerurile ce înconjoară pământul și chiar pământul vor trece cu un zgomot mare la venirea lui Hristos. Tot ceea ce este păcătos și implicat în călcarea Legii lui Dumnezeu va fi eradicat pentru totdeauna. Dar, Legea Morală inerentă chiar naturii lui Dumnezeu nu va fi niciodată schimbată. Astăzi, biserica rămășiței cheamă pe credincioși să onoreze atit Legea cit și Evanghelia cea veșnică. Credincioșia față de Legea Morală și față de voința lui Dumnezeu este scopul nostru călăuzitor.

REDACTIA

ALEGEREA TOVARĂȘULUI DE VIAȚĂ

continuare din pag. a 17-a

această libertate interioară. Vor fi create astfel ocazii de neimaginat mai înainte. Oare nu pentru acest motiv avem în Biblie relatările despre Rebeca, Rut și Abigail?

Dar în condițiile acestui pământ, libertatea de alegere înseamnă neapărat și libertatea de a renunța. Alegând să citiți acest articol, ați renunțat să citiți altceva sau să faceți altceva. Ați apreciat că este mai de preț o jumătate de oră de lectură decit de hoinăreală, odihnă sau chiar muncă plătită cu bani. Fiecare în viață învățăm că sînt anumite lucruri care nu se fac oricum și cu orice preț. Pentru că poți face ceva nu înseamnă că este și bine să-l faci. Învățătorul a răspuns în Ghetsemani celor care se mirau de aparența Lui pasivitate: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemînă mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile?” (Mat. 26.53. 54).

Cineva poate să spună: mai bine fără mașină decit cu o vechitură. Sau: mai bine sărac, decit să primească cîștig necinstit. Moise „a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decit să se bucare de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evr. 11. 25). Iar Pavel spune că „lucrurile care pentru

mine erau cîștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos” (F. il. 3.7). Cînd au ales așa, Moise și Pavel au fost liberi? O, ce libertate măreață și incomparabilă a fost dăruită copiilor lui Dumnezeu!

În scrierile inspirate găsim următorul indemn edificator: „Ce ar trebui să facă fiecare creștin cînd este adus într-o situație care pune la probă temeinicia principiilor sale religioase? Cu o hotărîre demnă de urmat, el să spună deschis: 'Eu sînt creștin. Eu cred că ziua a șaptea a săptămîinii este Sabatul Bibliei. Credința și principiile noastre ne duc în direcții contrare. Nu putem fi fericiți împreună... Cînd vederile tale se vor schimba, cînd inima ta va răspunde cerințelor lui Dumnezeu și cînd vei învăța să iubești pe Mintuitorul meu, atunci vom putea reinnoi legătura noastră.’

Credinciosul face pentru Hristos un sacrificiu pe care conștiința sa îl aprobă și care arată că el prețuiește viața veșnică prea mult ca să riște pierderea ei. El înțelege că este mai bine să rămînă necășător decit să-și lege interesele pentru toată viața de cineva care preferă lumea păcatului în locul lui Hristos și care l-ar îndepărta de crucea lui Hristos”. (AH/67.68).

„Inima năzuiește după iubirea omenească, dar această iubire nu este destul de tare, destul de curată, destul de prețioasă, ca să înlocuiască iubirea lui Isus”. (AH/67).

Pastor,
Adrian Bocăneanu,
Consilier — Uniune

După o suferință grea, a încetat din viață încă unul din slujitorii Evangheliei, pastorul pensionar VLAD FLOREA.

Născut în anul 1916 (21 iulie) în comuna Ciuperceni, jud. Teleorman, îmbrățișează de timpuriu credința adventă. La vârsta de douăzeci de ani, încheie legământ cu Cerul prin botez, fiind primul din familia sa, care cu inima doritoare de mintuire, face acest pas.

Dornic de a cunoaște cât mai mult și mai profund Cuvîntul lui Dumnezeu, cum și animat de dorința de a duce și altora vestea bună a împăcării prin Hristos, se înscrie la cursurile Seminarului Teologic A.Z.S. care funcționa la Stupini — Brașov, al cărui absolvent este declarat în anul 1946.

În iarna anului 1943 se căsătorește cu sora Enache Maria. Urmează apoi o împreună umblare timp de 41 de ani, pînă în anul 1984, cînd alături de cei patru copii, trebuie cu durere să-și conducă la odihnă soția.

A fost angajat în lucrare, în vara anului 1946 și lucrează ca misionar, primul an, în comunitatea Belu București apoi este transferat în districtul Zimnicea. În anul 1951 este hirotonit ca pastor și activează în

În memoriam

această calitate în districtele Zimnicea, Roșiori de Vede, Peretu, Rădolești și Turnu Măgurele, pînă în anul 1981 cînd este pensionat.

Ca serv al lui Dumnezeu s-a dovedit încă din tinerețe, un tînăr studios, dornic de a cunoaște și de a urma îndeaproape învățătura și Legea lui Hristos, Mintuitorul său.

Ca subpăstor, a hrănit și îndemnat turma încredințată cu toată dragostea și devoamentul. Om cu calități deosebite, dintre care una merită să fie menționată cu precădere; dragostea pentru studiul Cuvîntului lui Dumnezeu.

Cei ce l-au cunoscut și pe care i-a păstorit își vor aminti cu plăcere de dragostea sa pentru frățietatea adventă și pentru lucrarea chemării sale.

Serviciul divin de înmormîntare, a avut loc pe data de 27.XII.1986 la locuința sa din comuna Ciuperceni, ocazie cu care frații de credință, din comunitatea Turnu Măgurele și din împrejurimi și-au manifestat împreună simțire cu familia celui care a fost fratele VLAD FLOREA.

Fratele Delicote Nicolae, consilier al Conf. București și fratele Enache Marin au rostit solia de nădejde și speranță din partea Domnului.

Fratele VLAD FLOREA se odihnește. „Dormi, odihnește-te puțin, căci ai lucrat în via Mea, ca slujitor credincios și te vei trezi din somn, la venirea Mea, ca să-ți primești partea ta de moștenire împreună cu toți cei mintuiți.”

Amin.

Sfîrșit de cale

— În zorii zilei de 8 aprilie 1986 se stinge din viață fratele BARSAN VASILE, prezbiter al comunității Roznov.

Născut în anul 1900, cunoaște credința adventă în plină tinerețe (1932) și încheie legământ cu Dumnezeu prin botez în 1934, dovedindu-se un bărbat consacrat, corect și serios, muncitor și darnic, cu zel misionar, a activat ca prezbiter pînă în anul 1984.

La locul odihnei lui temporare a fost condus de o mare mulțime de frați, surori și prieteni care l-au cunoscut și apreciat. „Fericite de morții care mor în Domnul, căci faptele lor îi urmează.”

— La data de 8 decembrie 1986 în mod cu totul neașteptat încheiază din viață sora BAICU MARIA.

Născută la 4 iunie 1838 în Slănic (Prahova) primește botezul în biserica A.Z.S. în anul 1954. Ca membră a comunității Goruna este timp

de 15 ani primă diaconesă, pînă în anul 1980 cînd este angajată în cadrul Conferinței București.

A fost pentru Conferința București o adevărată Tabită, cu inimă aleasă și caracter statornic. Avea totdeauna pe buze un îndemn spre bine pentru cei în nevoie.

Înmormîntarea a avut loc la Goruna unde alături de cei îndurerați au stat frații Toma Cornel, Faluvégy Desideriu, Toma Gheorghe, Chelbean Romulus și Năstăsescu Titi.

— La capătul a 94 de ani de existență și a peste 70 de ani de devotată trăire în biserica A.Z.S., a închis ochii cu nestrămütata nădejde a unei fericite învieri sora ELENA ALEXE.

S-a botezat împreună cu soțul ei la vârsta de 23 de ani, în ianuarie 1916, la Iași. A urmat apoi peste o jumătate de secol de muncă alături de soțul dinsei pastorul Nicolae

Alexe. A fost o misionară prin excelență și o adventistă vrednică de acest nume. Neobosită în activitatea de diaconie, casa ei era totdeauna deschisă pentru un călător întîrziat, pentru unul flămînd sau pentru cel care avea nevoie de o zi de destindere, curățenie și căldură familială. S-a dovedit a fi un ajutor real pentru soțul chemat în lucrarea de predicare a Evangheliei. Credința, consacrarea și rugăciunea au încununat viața ei.

Fie ca aceia care i-au cunoscut pe Elena și Nicolae Alexe, pionieri din a doua generație a bisericii advente din țara noastră, să fie inspirați de o încredere totală în făgăduințele Domnului Isus Hristos, pregătindu-se temeinic pentru marele eveniment al revenirii Mintuitorului pe norii cerului.

Redacția

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui comitet
de redacție format din : Dumitru Popa, redactor-șef ;
Ștefan Bratosin, secretar de redacție*

*Membrii : Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu,
Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegean și Iosif Gyéresi*

*Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3. Tel. 20.76.65*

Tiparul executat sub comanda nr. 1018
la I. P. „Filaret” str. Fabrica de chibrituri
nr. 9-11, București
Republica Socialistă România